

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

6. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ

2014'ÜN 'EN FENALARI'

TAKEN'İN YÖNETMENİNDEN

SEAN PENN
JAVIER BARDEM

THE GUNMAN

20 MART'TA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kütüphane <http://anney.org>

ZİLLER KİMIN İÇİN ÇALIYOR?

KİŞİ BİTİP DE KESTANELER TEZGAHLARDAN KALKMADAN EVVEL, MALUM, ARKA PENCERE SON BİR KEZ SOBA ATEŞİNDE OLMASA DA DERGİ SAYFALARINDA KESTANE İKRAM EDER OKURLARINA... BU YIL 6. KEZ BELİRLEDİĞİMİZ ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ İÇİN BİRAZ GERİYE

dönelim. 5-11 Şubat 2010 tarihli 15. sayımızda, ilk kez düzenlenen Altın Kestane ödülleriyle ilgili “Celse Açılıyor”da şunları yazmışız:

“Geçen sene bambaşka bir konsept üzerine dağıtılan Altın Banya Ödülleri sinema gündemimizde ilginç bir kulvar açmıştı. Altın Kestane’nin ise yola çıkış nedeni basit: Yılın en fenalarını, bir başka deyişle fiyaskolarını tespit etmek... Hollywood’daki Ahududular gibi, Kestaneler de gereğinden fazla ciddiye alınmayı hak eden ödüller değil. (...) Son SİYAD Ödülleri’nde oy kullanırken doyurucu miktarda iyi filmin çıkması sinemamız adına koltuklarımızı kabartmıştı. İşte Altın Kestane Ödülleri de meraklısına geçen yılı değerlendirmek için bir fırsat sunuyor. Tabii tersten!”...

Bu cümlelerle yola çıkan Altın Kestane’de o yıl En Fena Film “Gecenin Kanatları” (Serdar Akar), En Fena Yönetmen Ali Özgentürk (Yengeç Oyunu), En Fena Kadın Oyuncu Performansı Beren Saat (Gecenin Kanatları), En Fena Erkek Karakter Performansı Okan Bayülgen (Kanal-i zasyon) arasında paylaştırılmış. Alarm Zili’imiz ise Serdar Akar için çalmış...

Sonraki yıllardaki ödül dağılımına bakarsak, sırasıyla; 2011’de “Sultanın Sırrı” (Hakan Şahin), Biray Dalkıran (Cehennem), Sinem Kobal (Romantik Komedi), Mustafa Sandal (New York’ta Beş Minare) ödülü kucaklamışlar. Alarm Zili’nin muhatabı Ümit Ünal (Kaptan Feza) olmuş.

2012’de “Ay Büyürken Uyuyamam” (Şerif Gören), Ömer Vargı (Anadolu Kartalları), Hande Subaşı (Anadolu Kartalları), Yaşar Alptekin (Bendeyar) ödüllere layık görülmüş. İsmail Hacıoğlu (Sinyora Enrica İle İtalyan Olmak) Alarm Zili’ni duyan isim...

2013’te “Süpertürk” (Tamer Karadağlı), Sinan Çetin (Çanakkale Çocukları), Rebekka Haas (Çanakkale Çocukları), Cemal Hünel (Kaos: Örümcek Ağı) ödüle ‘layık’ görülmüş. Arka Pencere’nin ne kadar ‘öngörü’ sahibi olduğu, Yavuz Bingöl (Kurtuluş Son Durak, Çanakkale Çocukları, Mevsim Çiçek Açtı) için çalınan Alarm Zili’yle bir kez daha kanıtlanmış. Yakın zamanda Bingöl’ün Berkin Elvan hakkında söylediklerini ve neye dönüştüğünü hatırlarsınız...

En son 2014’te ise ödüller “Aşk Kırmızı” (Osman Sınay), Osman Sınay (Aşk Kırmızı), Asuman Dabak (Erkekler), Engin Altan Düzyatan (Aziz Ayşe) arasında paylaştırılırken, Uğur Yücel’e (Benim Dünyam) Alarm Zili’mizi çalmışız.

2015’in başında Arka Pencere yazarlarının seçtiği Yılın En İyi Filmleri’ni yayımlamıştık. 11 Mart’ta dağıtılan SİYAD ödüllerinden sonra, sıra geldi yılın en fenalarına... Tunca Arslan’ın önderliğinde, yazarlarımızın ince eleyip sık dokumalarıyla belirlenen, Yılın En Fenaları’nı bulacağınız Altın Kestane Ödülleri’miz 6. kez sahiplerine ‘batmayı’ bekliyor. Bakalım kesekağdının içinden sıcak sıcak neler çıkacak. Buyurmaz mıydınız?

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OKAN ÖZYURT, İLHAN YURTSEVER, ALİ ULVİ UYANIK, EBRU ÇELİKİTÜĞ, ŞENAY AYDEMİR, MÜJDE İŞİL, FIRAT ATAÇ, CUMHUR CANBAZOĞLU, KAAAN KARŞAN **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

The Gunman; Pasolini; İkinci Bir Şans (En Chance Til);
Kocan Kadar Konuş; Kuralsız (Insurgent);
Son Mektup; Fokus (Focus).

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, geçen hafta kaybettiğimiz Erol Büyükburç'u
1964 yapımı Orhan Elmas filmi "Plajda Sevişelim"le anıyor.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Ali Özgentürk, ilk filminde Onat Kutlar'ın senaryo desteğini
de almıştı arkasına: "Hazel"... Murat Özer imzasıyla.

28 ESRAR PERDESİ

2014'ün 'en fenaları' da belli oldu sonunda!
6. Altın Kestane Ödülleri'nin 'kazananları' burada.

32 TOPAZ

Frederick Wiseman'ın 1967 yapımı belgeseli 'tokat' etkisi
yaratıyor: "Titicut Follies"... Kaan Karsan imzasıyla.

34 GENÇ VE MASUM

İranlı şair Furuğ Ferruhzad'ın ilk ve tek yönetmenliği:
"Ev Karadır" (Khaneh Siah Ast)... İlhan Yurtsever imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

ON SEANSI

Şenay Aydemir, Evrim Kaya ve Hasan Cömert'le

her cuma
saat: 22.00'da

hayat
televizyonu

Frekans Bilgileri: Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

THE GUNMAN

YÖNETMEN Pierre Morel

OYUNCULAR Sean Penn,

Javier Bardem, Ray Winstone,

Mark Rylance, Idris Elba,

Jasmine Trinca

YAPIM 2015 İspanya-İngiltere-

Fransa

SÜRE 115 dk.

DAĞITIM Chantier

KAMERA OPERATÖRLÜĞÜ VE GÖRÜNTÜ YÖNETMENLİĞİNDEN GELEN PIERRE MOREL TAM BİR ZANAATKAR! MOREL, KIZINI KADIN TACİRLERİNİN ELİNDEN KURTARMAK İÇİN HAREKETE GEÇEN ESKİ AJANIN, ABARTILI BİR İSTİHBARAT TOPLAMA/öldürme makinesine dönüşmesini öyküleyen ikinci filmi “96 Saat” (Taken) adlı gerilimde, aksiyonun direkt içindeydi. Keza, terörizmin yeni tuzaklarından birini etkisiz hale getirmek için koşturan iki ajanın, şiddeti sıradanlaştıran, ‘eğlenceli’ hale getiren ve ırkçılık kokan “Paris’ten Sevgilerle” (From Paris With Love) adlı, aynı türdeki sonraki filmi de bir aksiyon gösterisiydi.

Dördüncü filmi “The Gunman”, diğer gerilim-aksiyonlarının yolundan yürüse de, önemli iki ismin büyük etkisi var. Biri Sean Penn; diğeri Fransa’daki yeni polisiye türünün öncüsü Jean-Patrick Manchette. Marsilya’da doğmuş romancı Manchette (1942-1995), benim gibi yaşı yetenler için, 1970 ve 80’lerde sıkça ithal edilen ve sinemalarımızda ilgiye mazhar olan Fransız polisiye-suç filmlerinden bazılarının kaynak aldığı eserlerin veya senaryo ile diyalogların yazarı. Polislerin, tetikçilerin ve güzel bir kadının işin içine karıştığı filmlerin gözde oyuncularını Jean-Louis Trintignant ve Alain Delon’dur...

Manchette, suç dünyasını ve devletin ‘kötü adamları’ olan polisleri yakından tanıyan, devlet organlarının baskıcılığını, Fransız toplumunun hücrelerindeki şiddeti inceleyen ve varoluşçu keşifler yapan bir yazardır. Ve romanları, değerli bir külliyat oluşturmaktadır.

“The Gunman”, yazarın 1981’de yayımlanan “The Prone Gunman” adlı romanından yakın tarihe uyarlanmış. “The Gunman”de (Keskin Nişancı) karşımıza, şirketlerin berbat işlerini yapan ajanlar çıkıyor. Bu şirketler, gezegenin özellikle yeraltı zenginliklerini kontrol ederek ele geçiren ve bu doğrultuda kaynakların bulunduğu, çoğu Afrika kıtasındaki ülkeleri iç karışıklığa sürükleyen oluşumlar! Para için, her ama her şeyi yapabilen bu özel eğitilmiş adamların mesleği de, profesyonel katillik! Yoksul halklara

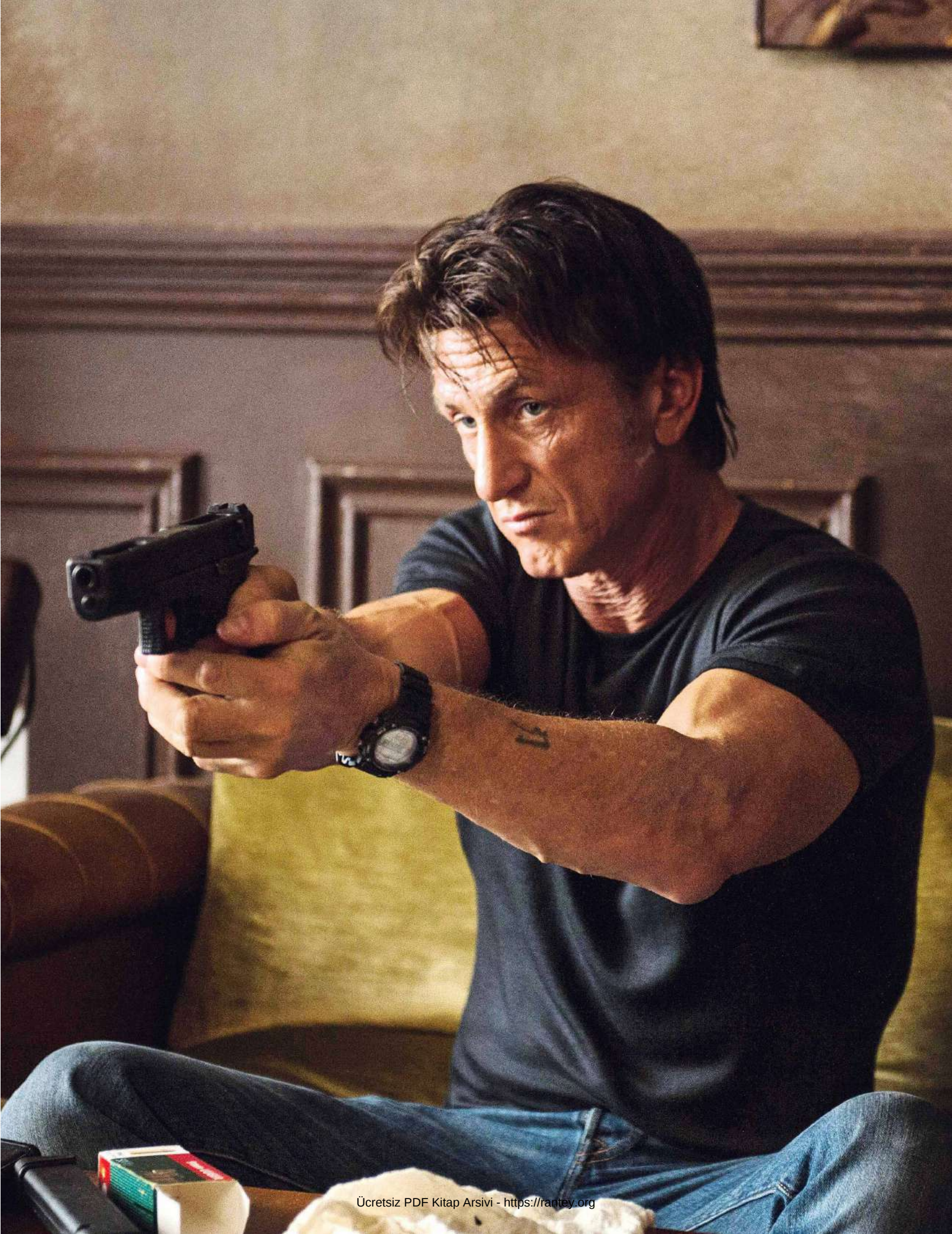
cehennemi yaşatan iç savaşların, karışıklıkların planlayıcısı/uygulayıcısı olan ve istikrarsızlık ortamında yerel politikacıları satın alarak kaynakları hortumlayan kan emicilere hizmet eden ‘organizasyon’un adamları!

İnsan haklarının önem verilmediği Kongo’da, görünen işlerinin arka planında pis işler yapan timin üyesi Jim Terrier (Sean Penn), Maden Bakanı’na yönelik suikastta keskin nişancı olarak görev alır. Ekip dağılır. 8 yıl sonra, Jim aynı ülkede tamamıyla insani amaçlara hizmet etmektedir. Bir gün onu öldürmek için başka katiller gönderilir. O, gelenleri haklayacak ve ‘neden’ sorusunun yanıtını bulabilmek için Londra’ya, oradan da düğümün çözüleceği Barselona’ya gidecektir. Fakat bir yığın kendisi gibi iyi yetiştirilmiş katille de baş etmek zorunda kalacaktır. Oysa o bu işlerden tümüyle sıyrılarak, biricik aşkıyla evlenmek istemektedir.

“The Gunman”in her sahnesinde takip etmek zorunda kaldığımız bir adam var. Filmin yapımcılarından da olan Penn, Jim’in pişmanlıklarına, yoksullara gönüllü hizmetinin altında kanayan vicdanına ve suikast sonrası bırakmak zorunda kaldığı sevgilisine beslediği aşka, belli ki çok yakınlaşmış. Ancak Penn, soğuk, hatta itici bir karakteri oynuyor. Jim, bir anti-kahraman! Derin devletlerin şirketlerle tezgahladığı ikiyüzlü küreselleşme oyunlarında bir piyon sadece. Geçmişte işlediği suçların korkunçluğuna dair verdiği örnekte, kanınızı donduran bir keskin nişancı. Hakkındaki ölüm emrinin kaynağını araştırırken, dostunu düşmanını tanıyıp, kıskançlığı ve ihaneti yaşıyor; aşık olduğu kadına da yeniden kavuşuyor... Seyircinin, yine de, onunla belli oranda yakınlık kurup, insancıl taraflarını anlayabilmesini sağlayan ise, Sean Penn’in yorumu oluyor.

Penn’in, kariyeri ilerledikçe üstlendiği zor rollerdeki performanslarına bakmak, bu yeni riski neden aldığına da bir yanıt olabilir: Bir çocuğun zekasına sahip adamı oynadığı “Benim Adım Sam” (I Am Sam); gay hakları savunucu

MANCHETTE, SUÇ
DÜNYASINI VE POLİSLERİ
YAKINDAN TANIYAN,
DEVLET ORGANLARININ
BASKICILIĞINI FRANSIZ
TOPLUMUNDAKİ
ŞİDDETİ İNCELEYEN VE
VAROLUŞÇU KEŞİFLER
YAPAN BİR YAZAR.

**PENN, KARAKTERİN
SERT MIZACINI,
DENEYİMLERİNİ VE
DÖVÜŞ-ÖLDÜRME
TAKTİKLERİNİ, SANKI
BİR SÜRE ROMANIN
YAPRAKLARI ARASINDA
YAŞAMIŞ GİBİ
CANLANDIRMIŞ.**

Harvey Milk'i canlandırdığı, ikinci Oscar'ını kazandıran "Milk"; sabık bir Nazi subayını bulmak için ABD'yi boydan boya kat eden ayrıkçı rock yıldızında 'döktürdüğü' "Olmak İstediğim Yer" (This Must Be The Place)... 1960 doğumlu Penn, karakterin sert mizacını fiziksel olarak da tamamlayan 'kash' yapısını, silahlarla patlayıcılar konusundaki deneyimlerini ve dövüş-öldürme taktiklerini, sanki bir süre romanın yaprakları arasında yaşamış gibi canlandırmış. Jim'in hikayesi bizleri çok ilgilendirmese de, Penn'in karakter 'giyinme' konusunda bir ders verdiğini kabul etmek zorundayız.

"The Gunman"ın anlatımında önemli olan, bir bakıma da tür içinde değerli kılan aksiyon gerçekliğine ve Londra'nın, özellikle de Barselona'nın katkılarına değinmek gerekir.

Dövüşlerin ve silahlı çatışmaların şiddetinin çok yüksek olduğunu; ses/ses efekti tasarımlarının da, kırılan kemiklerden ateşlenen silahlardaki mermi kovanlarının düşerek çarpmasına dek yer verdiği her ayrıntıda, bu gerçeklik etkisini arttırdığının altını çizelim. Mekanların kullanılmasında ise, tesadüfi değil, öyküye katkıda bulunan seçimler yapılmış. Mesela, boğa güreşi gösterisiyle, o sırada çatışan ajanlar arasındaki metaforik vurgu için kullanılan arena... Jim ile sevgilisinin çok fena biçimde sıkıştırıldığı çiftlik evi... Jim'in öfkesini kontrol edemediği İngiliz pub'ı...

Tabii ki yan karakterleri oynayanlar.

Eski bir keskin nişancının yardım kuruluşunda çalışması, bazılarını rahatsız edebilir!

AYLIK SINEMA DERGİSİ

Altyazi

MART 2015

Birdman ya da Uzun Planın Hayaleti

Her Şeyin Teorisi, Aşk Başkadır, Enigma

Yönetmenlerle Söyleşiler: Guy Maddin, Pedro Costa

Kesik'in Açtığı Yerden İnkâr Perdesi

Parajanov'un Başyapıtı: Narın Rengi

+ ÖZEL EK: KORKU YILLIĞI 2014

+ HEDİYE AFİŞ: BIRDMAN

www.altyazi.net

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PASOLINI

YÖNETMEN Abel Ferrara

ÖYUNCULAR Willem Dafoe,

Riccardo Scamarcio,

Ninetto Davoli,

Valerio Mastandrea,

Maria de Medeiros

YAPIM 2014 Fransa-Belçika-İtalya

SÜRE 86 dk.

DAĞITIM M3 (Mars Production)

ABEL FERRARA'NIN
"PASOLINI"SI,
YÖNETMENİN SON
GÜNLERİNE EĞİLİP,
ÖLÜMÜNE GİDEN
SÜRECİ 86 DAKİKAYA
SİĞDIRAN
KONSANTRE BİR FİLM
OLMAYA ÇALIŞIYOR.

"H AYATI ŞİDDETLE, ÜMİTSİZCE SEVİYORUM. SANIYORUM BU ŞİDDET VE ÜMİTSİZLİK BENİ SONA TAŞIYOR. BU hayat aşkı bende, kokainden daha beter bir alışkanlık haline geldi.

Sınırsızca, sonsuz bollukta var bu ve hiçbir şeye mal olmuyor. Ve bir nefeste tüketiyorum onu. Nasıl sonlanacak bilmiyorum."

Bu sözler İtalyan sinemacı, filozof, gazeteci, eleştirmen, şair ve yazar Pier Paolo Pasolini'ye ait. 1975'te trajik bir ölümle çok sevdiği yaşamla bağları kopan Pasolini'nin İtalyan entelektüelleri arasında ayrı bir yeri var. Şiirleri, romanları, 'akacak yeni bir mecra' arayışıyla sinemaya yönelmesi, açık yaşadığı daha doğru bir deyişle sapasağlam arkasında durduğu eşcinselliği, komünistliği, ahlak üzerine düşünceleri, burjuvaziye olan tavrıyla 20. yüzyıldaki Rönesans sanatçısı unvanını, hem de Rönesans'ın anavatanında hakkıyla taşıyan gerçek bir sanat ve düşün adamı.

Kapitalizmin tüketiciler üreterek varlığını sürdürmesine, eğitim sistemi sayesinde bu amaca ulaşmasına dikkatleri çeken, dünyanın gitgide çekilmez bir yere dönüşeceğinin uyarılarını yapan Pasolini, Roma, Ostia'da sahilde feci şekilde öldürülmesinden önceki son röportajında "Hepimiz tehlikedeyiz" derken adeta yaklaşan sonunu hissetmişe benziyor.

Pasolini ile ilgili çeşitli biyografik filmler var, bunların çoğu belgesel niteliğinde ve yaşamının tümünü yansıtmayı amaçlıyor. Abel Ferrara'nın "Pasolini" siyse, farklı bir yaklaşıma sahip. Pasolini'nin son günlerine yoğunlaşıp, ölümüne giden süreci 86 dakikaya sığdıran konsantre bir film olmaya çalışıyor.

Pasolini'nin Stockholm'e ziyareti bitmiş, son filmi "Salo Ya Da Sodom'un 120 Günü"nün (Salò O Le 120 Giornate Di Sodoma) son rötuşlarıyla ilgileniyor, annesiyle yaşadığı evde kah oturken kah yazarken yeni projeleriyle meşgulken

izliyoruz onu. Entelektüel zenginliğinin yanında cinsel yaşamını pervasızca yaşaması aslında bir zıtlık gibi görünse de Ferrara'ya bakılırsa Pasolini'nin sonunu hazırlayan sadece genç erkek fahişelere olan düşkünlüğü değil. Dönemin İtalya'sı politik yozlaşmanın, mafya hakimiyetinin, şiddetli sağ-sol çatışmalarının gölgesi altında. Pasolini özellikle son filmi "Salo Ya Da Sodom'un 120 Günü" yüzünden tehditler alıyor. Her derdin parayla çözüleceğini sanan genç erkek fahişe ile gittiği sahilde üç kişinin saldırısıyla karşılaşan Pasolini'nin öldürülüşü de şüphesiz politik bir eylem.

Abel Ferrara Pasolini'ye tutkuyla bağlı yönetmenlerden biri ve cesur söylemiyle tanıyoruz. İtalya'da olayların geçtiği mekanları bulup, Pasolini'yi tanıyan ve tecrübesi olan bir ekiple filmini çekmiş. Hatta Willem Dafoe

Pasolini'nin kıyafetlerini giymiş, aksesuarlarını kullanmış.

Üstelik Pasolini'nin yaşamını bir süre sevgili, uzun süre de yakın dostu olarak paylaşan ve çoğu filminde rol alan Ninetto Davoli, filmde hem bir karakter hem de oyuncu olarak var. Riccardo Scamarcio, Ninetto Davoli'ye filmde hayat verirken, Ninetto Davoli de Pasolini'nin yazdığı senaryoda bir kuyruklu yıldızın peşine düşen Epifanio'yu canlandırıyor. Davoli, ölmeden önce son gecesinde yönetmenle görüşüyor, ertesi gün de morgda onu teşhis etmek zorunda kalarak trajedinin bizzat içerisinde yerini alıyor.

Ferrara'nın favori oyuncularından Willem Dafoe ise, fiziksel benzerliğinin ve Ferrara'nın röportajlarında belirttiği üzere İtalyancası sayesinde Pier Paolo Pasolini'yi inandırıcı bir

performansla perdede canlandırıyor. Tüm bu detaylar filmin otantikliğini zenginleştiriyor.

Fakat Abel Ferrara bir yandan Pasolini'nin cesur poğelerinin perdede izdüşümünü yakalama çabasında bir yandan da sanatçının son gününe odaklanıyorken dağınık anlatımı yüzünden hedefini ıskalıyor.

Bu dağınıklık özellikle filmde İngilizce ve İtalyanca'nın bir arada kullanılmasında da kendini gösteriyor. Gene de filmin Pasolini'nin şairliğine yakışır nitelikte bir lirizme sahip, en verimli çağında katledilmesine duyulan isyanı yansıttığını söyleyebiliriz.

Willem Dafoe'nun performansı ölçülü ve fiziksel benzerliği şaşırtıcı.

Pasolini'nin entelektüel zenginliği sadece kendisiyle yapılan röportajdaki cümleleriyle sınırlı.

**FERRARA'NIN FAVORİ
OYUNCULARINDAN
WILLEM DAFOE,
FİZİKSEL BENZERLİĞİ VE
İTALYANCASI SAYESİNDE
PASOLINI'Yİ İNANDIRICI
BİR PERFORMANSLA
PERDEDE
CANLANDIRIYOR.**

İKİNCİ BİR ŞANS

SUSANNE BIER, BAŞINI LARS VON TRIER'İN ÇEKTİĞİ 'YENİ DANIŞMARKA SİNEMASI'NIN ÖNEMLİ İSİMLERİNDEN BİRİSİ. Sadece 2011 yılında yabancı dilde en iyi film Oscar'ını kazandığı "Daha İyi Bir Dünyada" (Hævnen) ile değil, aynı ödüle daha önce aday olduğu "Düğünden Sonra" (Efter Brylluppet), Dogma akımının önemli örneklerinden sayılan "Elsker Dig For Evigt" ile de etkili bir sinema geçmişi var. Her ne kadar "Yitirdiğimiz Şeyler" (Things We Lost In The Fire, 2007) ve "Serena" (2014) ile giriştiği Hollywood macerasında iyi notlar almasa da kendi sahasına yani Danimarka'ya döndüğünde etkili sinema dilini korumayı başaran bir yönetmen Bier. Bunun en açık kanıtı da bu hafta vizyona giren "İkinci Bir Şans" hiç kuşku yok ki.

Bier, bu kez polisiye ve aile draması türlerini bir araya getirerek etkileyici bir hikaye çıkartıyor ortaya. Hikayenin merkezinde deneyimli dedektif Andreas yer alıyor. Karısı ve yeni doğan bebeğiyle deniz kıyısındaki evinde 'ideal' bir hayat sürdüren Andreas, ortağı ve çok yakın dostu Simon ile bir evi basar. Burada karşılaştıkları manzara Andreas'ın hayatını derinden etkileyecektir. Baskın yaptıkları evde yaşayan bağımlı çiftin çocuklarının içler acısı halini gören Andreas bir süre sonra o çocuğun hayatına verdiği önem nedeniyle çıkışı olmayan yollara sapacaktır. "İkinci Bir Şans" yalnızca Andreas'ın hayatını kurtarmak istediği çocuk için değil, kendisi için de kullanılabilir bir tanımlama. Film, bir yandan ana karakterlerinin polis olması nedeniyle Andreas'ın da parçası haline geldiği gizemi, bir süre çözülmesine izin vermeden diri tutmayı başarıyor. Ama asıl numarasını 'annelik', 'ebeveynlik' gibi modern hayatın kutsadığı ve belirli kalıplara sıkıştırdığı kavramlara yönelttiği eleştiri ve tanımlamalarla yapıyor.

Film, 'annelik' duygusunun, çocuk ve anne arasındaki tensel/duygusal bağın görüntüden ibaret olmadığını, öğrenilmiş davranış kalıplarının her zaman sağlıklı değerlendirilmelerde bulunmak için yeterli olmayacağını çıkartıp koyuyor önümüze. Filmin

ilk bölümünde bir 'nefret öznesi' olarak konulan bağımlı Sanne giderek 'masum' bir anneye dönüşürken; örnek bir ailenin ideal annesi Anna'nın karanlık taraflarıyla tanışıyoruz.

"İkinci Bir Şans", yönetmenin daha önceki filmleriyle tutarlı bir şekilde seyircisini ahlaki ikilemler arasında düşünmeye zorluyor. Modern hayatın görünen biçimlerinin idealize edildiği, bu 'idealin' dışında kalanların ise sistem dışı ilan edilip kriminalleştirildiği bir dünyada neyin gerçekten doğru, neyin yanlış olduğu konusunda dilemmalar yaratıyor. Ama burada Susanne Bier'in kurduğu bir tuzağa dikkat çekmeden geçmeyelim. Ki bu tuzak filmin de vurucu gücünü oluşturuyor aynı zamanda. Bier, hikayesini kurarken her iki aileyi de öylesine uç noktalarda tanımlıyor ki bir anlamda seyirciyi manipülasyona açık hale getiriyor. Böylece 'ideal' olanın güzelliği ile normalin dışının rahatsız ediciliği arasında savrulup duran seyirci bir süre sonra çekildiği bu tuzağın içinde dehşetle uyanıyor. Çünkü yönetmen bize gösterdiği dünyaların üzerindeki yıldızları çok basit hamlelerle kazıyınca, altında yatan gerçeklerin neler olduğu ortaya çıkınca film de sarsıcı bir nitelik kazanıyor.

Bu durumun filmin bir zaafı ya da yönetmenin seyirciyi etkilemek için kurduğu bir tuzak olduğunu düşünmemek gerekiyor. Aksine, seyircinin alışık olduğu algıları büyüten ve daha sonra onu boşluğa düşüren sarsıcı bir anlatım biçimi ile karşı karşıya olduğumuzun altını çizmekte yarar var.

Öte yandan filmin, 'babalık' meselesine yaklaşımının 'annelik'i ele alışından çok daha farklı olduğunu; her iki bebeğin babasının meseleyi daha çok 'teknik' ele aldığını, sorunları göremek/görmezden gelmek konusundaki tutarlılıklarını aktarma konusunda ısrarcı olduğunu da belirtelim.

Mankenlikten oyunculuğa geçen May Anderson (Sanne), ilk kamera önü deneyiminde oldukça başarılı.

Andreas'ın ortağı Simon karakteri film tanıtımlarında çok vurgulansa da yeterince işlev kazanamıyor.

ORJİNAL ADI En Chance Til (A Second Chance)

YÖNETMEN Susanne Bier

OYUNCULAR Nikolaj Coster-Waldau,

Ulrich Thomsen, Frederik Meldal

Nørgaard, Maria Bonnevie,

Nikolaj Lie Kaas

YAPIM 2014 Danimarka

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM M3 (Fabula)

"İKİNCİ BİR ŞANS",
YÖNETMENİN DAHA
ÖNCEKİ FİMLERİYLE
TUTARLI BİR ŞEKİLDE
SEYİRCİSİNİ AHLAKİ
İKİLEMLER
ARASINDA
DÜŞÜNMEYE
ZORLUYOR.

KOCAN KADAR KONUŞ

SİNEMAMIZDA AŞK, PINARI KURUTANA KADAR GÖZYAŞI DÖKTÜRMEYİ HEDEFLEYEN DAMARDAN HİKAYELERE; KOMEDİDE de sinirleri harap eden vasat espri anlayışına odaklanmış halde. Salt dram ya da salt komedi hedeflendiğinden, romantik komedi türünde o kadar fazla yerli yapım gelmiyor perdeye. Zamanında Şahan Gökçekar da “Recep İvedik”ten uzaklaşmak adına “Celal İle Ceren”de romantik komedinin sularında kulaç atmış ama sonrasında ‘özüne’ geri dönmüştü. Yakın dönemde türün öne çıkan eli yüzü düzgün yapımları arasında “Romantik Komedi”, “Hadi İnşallah” ve “Karışık Kaset”i saymak mümkün. Kıvanç Baruönü de hedefini romantik-komediden yana koymuş görünüyor.

Kıvanç Baruönü, Yılmaz Erdoğan’ın senaryosunu yazdığı ve Tolga Çevik ile Ezgi Mola’nın başrolünde oynadığı “Patron Mutlu Son İstiyor”dan sonra yine bir romantik komediye soyunuyor. “Patron Mutlu Son İstiyor”, göndermeleri ve genel yapısı itibarıyla fazlasıyla Amerikanvarilik kokuyordu. Bunun değiştirmek isteyen ya da bu yöndeki eleştirileri göz önünde bulunduran yönetmen, yeni filmi “Kocan Kadar Konuş”u, uyarlandığı kitabın da kılavuzluğuyla tamamen yerel hissiyata yönelik formüle etmiş. O kadar ki filmin sloganı bile ‘Yüzde yüz Türk kızı!’

“Romantik Komedi” ve “Hadi İnşallah”ta olduğu gibi ‘erkek tavlayıp evlilik yüzüğünü takma’ gayreti anlatılıyor “Kocan Kadar Konuş”ta. “Romantik Komedi”nin koca delisi kızları, “Hadi İnşallah”ın Bridget Jones’vari tarzı “Kocan Kadar Konuş”ta da var. Ancak film belirgin şekilde içe dönük olmayı, yerelliği hedeflemiş gibi görünüyor. Efsun’un orta-üst sınıftan tipik bir aile kızının belirsizliğini taşıması, geleneklerin getirdiği baskıya karşı koyması ve yenilmesi, çevresinden gelen tepkiler ve eleştiriler, TV’lerin moda mahalle dizilerindeki kadar yoğun bir yerellik taşıyor.

Oyunculukların başarısı da bu yerelliği fazlasıyla destekliyor. Baruönü’nün önceki filminde de beraber çalıştığı Ezgi Mola, “Kocan Kadar Konuş”ta doğal bir şov yapıyor adeta.

“Celal İle Ceren” ve “Patron Mutlu Son İstiyor”dan sonra yine bir romantik komedide ‘komşu kızı’nı başarıyla canlandırıyor Mola. Yanında hangi erkek oyuncu olursa olsun ‘kimya’da hiç sorun yaşamıyor ve seyirciye de yaşatmıyor.

Efsun’un bazı durumlardaki inandırıcılık sorunu, Mola’dan ziyade senaryoyla ilintili. Efsun’un duygusal gel-gitleri baskın şekilde komediye bağlandığından, gerçekte neyi isteyip neyi istemediği çoğunlukla boşlukta kalıyor. Bekar olarak mutluyken nasıl olup da fikir değiştirdiği, doğallığı bırakıp nasıl bir anda bakımlı olmaya yöneldiği, hep kitap okuyan bilinçli bir insan olarak nasıl olup da şuursuz davranmaya ikna olduğu hep keskin geçişlerle anlatılıyor. Bu noktada da o basit ve sakil klişe ile karşı karşıya bırakılıyor seyirci: Kitap okuyan, gözlük takan, makyajdan uzak duran, fiziksel ve ruhsal açıdan doğallığı tercih eden kadın, çirkin ördek yavrusudur ve bir erkeğin katkısıyla kuğuya dönüşmelidir!

Kıvanç Baruönü’nün, “Kocan Kadar Konuş”ta özellikle teknik anlamda “Patron Mutlu Son İstiyor”a göre sinemasını daha geliştirdiğini söylemek mümkün. Komedi içerikli bir filmde ‘ne işi var’ denebilecek şık sahneler imza atıyor yönetmen. Efsun’un dünyasının yıkıldığı ve Sinan ile kapılardan geçtikleri sahneler her ne kadar klip estetiğine yakın dursa da yönetmenin kolaycılığa kaçmamak adına sergilediği emeğin şık bir göstergesi sayılabilir pekala.

“Kocan Kadar Konuş” yalnızlığı, sadece karşı cinsin yokluğuyla açıklayanlara ve evlilik kavramını klasik bakış açısıyla taçlandıranlara talep ettikleri mutluluk hapını sunan, bunu yaparken seviyesini düşürmemeye çalışan bir yapım. Dolayısıyla bu yılın iyi gişe yapacak yerli filmlerinden biri olacağını kestirmek güç değil.

Özellikle Efsun karakterinin bazı esprilerinde gülmek elde değil...

Filmdeki en akıllı başındaki karakter olan Hayalet Yazar, daha etkili kullanılabilir.

YÖNETMEN Kıvanç Baruönü

OYUNCULAR Ezgi Mola,

Murat Yıldırım, Nevra Serezli,

Gülenay Kalkan, Ebru Cündübeyoğlu

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM UIP (BKM)

YÖNETMEN, YENİ FİLMİ “KOCAN KADAR KONUŞ”U, UYARLANDIĞI KİTAPIN DA KILAVUZLUĞUYLA TAMAMEN YEREL HİSSİYATA YÖNELİK FORMÜLE ETMİŞ.

KURALSIZ

REFERANS VE GÖNDERMELERDE BOĞULAN BİRÇOK ALT TÜRÜN YAYGIN YAPILANMASINI BİR ADIM İLERİYE TAŞIYIP KOPYALA/ yapıştır mantığıyla varoluşunu sürdüren genç yetişkin filmleri, hiç hız kesmeden yeni mitolojilere kaynaklık etmeye devam ediyor. Veronica Roth'un kitaplarından uyarlanan serinin ilk halkası "Uyumsuz"un (Divergent) üzerinden henüz bir yıl geçmeden çıkagelen "Kuralsız", öncülünün vasatlığının 'kolayca unutulacaklar listesine' tepeden girişe neden olmasının aceleciliğini yaşıyor sanki.

Distopik bir gelecekte, insanların doğuştan ya da sonradan testten geçirilerek Fedakarlık, Dürüstlük, Dostluk, Cesurluk ve Bilgelik oluşumlarından birinin parçası haline getirilmesine ilk filmde tanık olmuştuk. Bunların hiçbirine uymayan dışlanmış bir kesimin ve her birinden özellikler taşıyan Uyumsuzların da varlığını ve bu varlığın toplum açısından ne büyük tehlike arz ettiğini -özellikle Bilgelik'in lideri Jeanine'nin balkon konuşmalarıyla- kanıksadık. Kahramanlarımız Uyumsuz Tris ve sevdiceği Four'un peşine takılarak atıldığımız macera, ilk filmin sonu itibarıyla kanun kaçaklığına terfi eden ikilinin hem saklanıp hem de Jeanine'nin maskesini düşürme çabasına evriliyor "Kuralsız"da.

Karakterleri tanımamızı, onların tecrübe kazanmasını izlediğimiz ilk bölümden sonra, alışlageldiği üzere daha karanlık bir dünyanın içerisinde buluyoruz kendimizi. Jeanine'nin elinde 'yaratıcılar' tarafından gönderilen mesajları içinde saklayan bir kutu var ve bu kutuyu açmanın tek yolu %100 bir Uyumsuz bulabilmek. Tris'i arama süreci katliama varan bir kararlılıkla sürerken ilk filmdeki testleri anlamsız kılacak bir 'uyumsuzluk ölçer aleti' bile ortaya çıkıyor. Kısacası Tris'in işi çok zor. İlk iki filmi gördükten sonra sorulabilecek şey 'bu hikayenin nereye gittiği?'. Kötüsü, iyisi, kafası karışık olanı fark etmeksizin oradan oraya savrulan karakter çokluğunda sizi olan bitene bağlayacak bir şey bulamamak seriyeye olan inancınızı ayakta tutmayı güç hale getiriyor. Gerçekten 'Tris neyin kavgasını veriyor?' İki

bölüm halinde çekilecek son halkayı büyük bir sorumluluk bekliyor.

"Kuralsız", ebeveynlerinin ve arkadaşlarının ölümünden dolayı kendini suçlayan, bundan dolayı içi öfkeyle dolmuş Tris ekseninde sürekli tekrara düşüyor. Dahası olabildiğine anlayışlı sevgili Four'un Tris'e yardımlarının niteliksiz, Tris'in yaptığı bütün seçimlerin mantıksız olduğunu görmek işin dramatik boyutunu tamamen yok ediyor. Yakın arkadaş Christina'dan saklanan sır, Four ile annesi arasındaki ilişki ve 'konuşarak anlaşmayı gerektiren' tüm diğer sorunlar araya sıkıştırılan aksiyon sahnelerinde boğuluyor. Geri döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi iletişime devam ediyor herkes.

İnanılmaz bir tembellik örneği olarak gördüğüm 'gerçek hayat-rüya kararsızlığı' üzerine o kadar oynanıyor ki şaşırmamak elde değil. Zaten bütün hareketlilik simülasyon makinelerinin yarattığı sanrılar ekseninde yaşanırken işin içine bir de rüya gevezeliğini katmak koca filmi 'kötü bir şey olursa simülasyondur, daha kötü bir şey olursa rüyadır' düşüncesiyle izlemenizi sağlıyor. Böyle bir durumda "Kuralsız"ın size yaşatmasını umduğunuz tek duygu olan heyecan da bir toz bulutuna dönüşüyor.

Hava durumu sunucusundan hallice bir Kate Winslet ve toplamda iki dakika görebildiğimiz Naomi Watts başta olmak üzere, özellikle yan karakterler için bir araya gelen Ashley Judd, Miles Teller, Ansel Elgort, Maggie Q, Zoë Kravitz gibi tanıdık simaların çekiciliğinin dahi durumu kurtaramadığı "Kuralsız", temel olarak her genç yetişkin filminde anlatılan distopik geleceği, eğitim safhalarını, deri kıyafetleri ve seçilmiş kişiyi barındırmasına rağmen 'madem başladık, sonunu getirelim' hissiyatından fazlasını vaad etmiyor.

Görünüşe göre oldukça hızlı şekilde nihayete erecek bir seri olması.

Yönetmen tercihleri.

ORJİNAL ADI Insurgent
YÖNETMEN Robert Schwentke
OYUNCULAR Shailene Woodley, Ansel Elgort, Theo James, Kate Winslet, Jai Courtney, Mekhi Phifer, Octavia Spencer
YAPIM 2015 ABD
SÜRE 119 dk.
DAĞITIM The Moments Entertainment

**KARAKTERLERİN
TECRÜBE
KAZANMASINI
İZLEDİĞİMİZ İLK
FİLMDEN SONRA,
DAHA KARANLIK BİR
DÜNYADA
BULUYORUZ
KENDİMİZİ.**

SON MEKTUP

YÖNETMEN Özhan Eren

OYUNCULAR Tansel Öngel,

Nesrin Cavadzade, Bülent Şakrak,

Ozan Gözel, Hüseyin Avni Danyal,

Barbara Sotalsek, Nuri Göktaşan,

Kerem Arslanoğlu

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 122 dk.

DAĞITIM Pinema (Sepya)

SAVAŞIN KARADA
GEÇEN BÖLÜMÜNDEN
DAHA ÇOK HAVAYA
ODAKLANAN YAPIM,
KUŞBAKIŞI
GÖSTERDİĞİ BOĞAZ-
DA, ÇARPIŞMALARIN
FOTOĞRAFINI ÇEKMEYE
ÇALIŞIYOR.

ÇANAKKALE HİÇ KUŞKUSUZ, BU TOPRAKLARIN ANLATILMAYA DEĞER EN ÖNEMLİ DESTALARINDAN BİRİ. 1.DÜNYA Savaşı'nın da çok önemli bir parçası. Savaşın en vahşi ve zorlu yaşanan bölgesi. Truva Savaşları'nın binlerce yıl sonraki tekrarı gibi. Tabii bu açıdan bakıldığında bir ulusun, kırık dökük ruhunu, bir nebze onaran ve cesaret veren epik bir zafer. Çanakkale, emperyalist devletlere karşı bu toprakların her kesiminden ve toplumundan gencin, büyük fedakarlıklarla bedel ödediği çok önemli ve hassas bir durum ayrıca. Tarihçilerin askeri deha ve taktik savaşları açısından çok önemli saydığı savaşların da başında geliyor Çanakkale.

İşte böylesi bir yaşanmışlığa sinema da kayıtsız kalamazdı elbette. 1966 yapımı Ertem Eğilmez'in "Bir Millet Uyanıyor"u, Peter Weir'in 1981 yapımı "Gelibolu"su (Gallipoli), Ahmet Okur'un 2004 yapımı "Çanakkale: Son Kale"si, Turgut Özakman'ın kaleminden çıkan eserini, 2012'de sinemaya uyarlayan Yeşim Sezg'in "Çanakkale 1915"i, Sinan Çetin'in "Çanakkale Çocukları", Levent Akçay'ın 2013 yapımı "Sarı-Siyah"ı, yine 2013 yapımı Serdar Akar'ın "Çanakkale Yolun Sonu" ve daha birkaç ay önce izlediğimiz Russell Crowe'un "Son Umut"u (The Water Diviner) ilk akla gelenler. Bu arada Werner Herzog'un, yine bu yıl içinde gösterime girecek Nicole Kidman ve James Franco'nun başrollerinde yer aldığı "Queen Of The Desert"ı da, bir kısmı Çanakkale'de geçen hikayesiyle sinemalarımızda arz-ı endam edecek.

Haliyle, "Son Mektup" da yukarıda saydığımız birçok örnek gibi "Çanakkale Filmleri" kategorisine eklenen yapımlardan biri olacak. Savaşın karada geçen bölümünden daha çok havaya odaklanan yapım, kuşbakışı gösterdiği boğazda, çarpışmaların fotoğrafını çekmeye çalışıyor. Gerçek karakterlerden esinlenen filmde Yüzbaşı Salih Ekrem'in kendisi

gibi arızalı keşif uçağıyla, havada İngilizlere sahayı dar edişinin hikayesini izliyoruz. Ama ne yazık ki o kadar. Birbirlerine havada silah çeken ve adeta 'western' havası yaratılan "Son Mektup", ne zaman karaya inse, o bildik klişelerden kaçamıyor. İstanbul'dan gönüllü gelen hemşire Nihal ve Yüzbaşı Salih Ekrem'in önce çekişmeyle başlayan sonra tutkulu bir aşka dönüşen hikayesi filmin en önemli parçası oluveriyor. Salih Ekrem, çarpışmaların birinde ciddi bir yara alıyor ve zorunlu iniş yaptığı pistten bir an önce geri dönmek için Nihal'i zorluyor. Birbirlerine tutkuyla bağlı ikiliyi bir yerde kazanılan zafer ayırıyor. Salih Yüzbaşı gösterdiği başarılar nedeniyle başka cephelere gönderiliyor ve hikaye Nihal Hemşire'nin yaşlılığına kadar devam eden bir bekleyişi de beraberinde getiriyor. Savaş alanına tekrar

dönersek, komutanların Mekke'den girip Bosna'dan çıkan kahramanlık nidalarına ve askeri motive eden konuşmalarına kadar her şey daha önce benzerlerine sıkça şahit olduğumuz görüntülerle dolu. Ayrıca parlak bir subayla hemşirenin aşkı teması da yine olmazsa olmazlardan sanki. Hastaneden tabyalara kadar her şey Arap alfabesiyle resmedilirken filmin ana sponsoru olmasından mütevellit Ziraat Bankası'nın Türkçe yazılmış olması, bir de üstüne kaçan köylülerin buraya sığınması oldukça ısmarlama duran sahnelerden sadece birkaçı. Türk Sinema Tarihi'nin en pahalı yapımlarından biri "Son Mektup". Çanakkale Savaşları'nın 100. yılında çok normal karşılanabilir. Ama harcanan parayla ortaya çıkan film arasında bir paralellik kurmak oldukça zor. Belki burada bir parantez, hava çekimleri

için açılabilir. Usta görüntü yönetmeni Uğur İçbak burada devreye girmiş olmalı. Bu tür çekimleri Türkiye'de en iyi yapan görüntü yönetmeni olduğu ortada. 122 dakika boyunca Atatürk'ün adının sadece bir kez geçiyor olması da ayrıca dikkate değer. Bir zorunluluk yok tabii ama kadrajınızı çok geniş bir açıdan alacaksınız ve birçok cepheden bahsedecekseniz Atatürk'ü de filmde bir yere konumlandırmanız gerekir. Yönetmen Eren, 2008'de "120" ile dikkatleri çekmişti. Oyuncu yönetimi konusunda başarılı sayılabilecek olan yönetmenin teknik konularda daha epey yolu olduğu da aşikar.

Uğur İçbak'ın görüntü yönetmenliği konusunda ders niteliğindeki çalışması.

Görüntü yönetimindeki başarı ne yazık ki kurguya gelince çuvallıyor.

**KOMUTANLARIN
MEKKE'DEN GİRİP
BOSNA'DAN ÇIKAN
KAHRAMANLIK
NIDALARINA VE ASKERİ
MOTİVE EDEN
KONUŞMALARINA
KADAR HER ŞEYİ, DAHA
ÖNCE DE GÖRMÜŞTÜK.**

FOKUS

ORJİNAL ADI Focus

YÖNETMENLER Glenn Ficarra,

John Requa

OYUNCULAR Will Smith,

Margot Robbie, Rodrigo Santoro,

Adrian Martinez, Gerald McRaney,

Robert Taylor

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

“FOKUS”, ‘HİÇBİR ŞEY
GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ
DEĞİLDİR, HER
GÖRDÜĞÜNÜZE
İNANMAYIN’
SLOGANIYLA
PARLATILAN
SEZONUN FLAŞ
YAPIMLARINDAN.

SOYGUN, HIRSIZLIK, ÜÇKAĞITÇILIK GİBİ KONULARDA HOLLYWOOD GERÇEKTEN ÇOK PARLAK İŞLER ÇEKİYOR artık. Vasat film hemen sırtıyor; leblebi çekirdek konuya tahammülü yok seyircinin açıkçası. Bu türün iddialı örneklerinden, 100 milyon dolar bütçeli, merakla beklenen “Fokus” var haftanın yenileri listesinde.

Önce konu; Nicky (Will Smith) yetenekli yankesici, üçkağıtçı, hırsız; az bulunanlardan. Üç kuşaktır para ve değerli olan ne varsa onun peşindeler. Tezgahtı büyütüp şirket gibi çalışmaya başlamışlar New York’ta; New Orleans’ta. Bir şekilde hayatına güzeller güzeli Jess (Margot Robbie) giriyor ve kızı kanatları altına alıp mesleği öğretiyor Nicky. Ama aşık da oluyor; sırlılık. ‘Usta’ için büyük handikap bu. Camiada duygu, güven, aşk, sevgi karşısındaki aldatmak için kullanılan kartlar. İş ile aşkı karıştırmak ise intihar gibi bir şey. Nicky’de güven sorunu da büyük; insan ilişkilerinde hep defansta. Ayrıca, dikkat dağınıklığı, mesleğin çetin düşmanı. Sonuçta, kalbine taş basıp Jess’i kapıya koyuyor ve üç yıl sonra Buenos Aires’te koşulacak Formula 1 yarışına dek hem gözünden, hem gönlünden ırak ediyor... “Fokus”, ‘Hiç bir şey görüldüğü gibi değildir, her gördüğünüze inanmayın’ sloganıyla parlatılan sezonun flaş yapımlarından biri.

Kaslarına kas katmış Will Smith de tabii ki filmin her şeyi. “Ali”den bu yana onu böyle heybetli görmemiştik doğrusu. 24’lük Margot Robbie’nin yanında çakı gibi görünebilmek için çok çaba sarf etmiş gerçekten; hayli fit. Yeni jenerasyondan Robbie de çuvala bile seksi olanlardan. Müthiş çekici ve tam ‘femme fatale’. Aslında başroller Emma Stone ile Ryan Gosling, ardından Kristen Stewart ile Ben Affleck arasında gidip gelmiş; takvimler çıkışınca Will Smith’le Margot Robbie’ye kalmış; notlarda öyle yazıyor... Güzel mekanlar, güzel manzaralar ve

güzel oyuncular; hepsi reklam filminden fırlamış gibi. Her şey çok şık, albenili ve üçkağıtçılığın ruhuna hizmet eder nitelikte.

Görsel malzemesi de güçlü filmin; ışığı sıcak ve yumuşak. Mizahın, romansın, melodramın kıvamını bilen yönetmenler Glenn Ficarra ile John Requa (“Çılgın Aptal Aşk/Crazy, Stupid, Love.”) aksiyonu da iyi ayarlayarak kadın seyirciyi de işin içine katmanın peşinde.

Ancak iki büyük açmazı var “Fokus”un. Birincisi, senaryosu zayıf, karışık. Ne inandırıcı aşk hikayesi, ne dişe dokunur avantür. Romantizm ikinci devre gerilime meyledince kopup gidiyor konu. “Ocean’s” serisi gibi başlıyor; herhangi bir aşk filmi gibi devam ediyor, bir ara “Sıkıysa Yakala”ya (Catch Me If You Can), “Zafere Hücum”a (Rush) benziyor ve sıradan sonla bitiyor. Oysa ilk yarım saat işler

yolunda; olacak bitecek önceden kestirilse de, birçok bildik laflar edilse de hoş vakit geçiriyor. Ritm de yerinde. Problem sonra başlıyor ve birden dağılıyor film. Ayrıntılara çok takılıyor; her şey oyunculara bırakılıyor ve zaaflar ortaya çıkıyor. İkinci açmaz da işte orada. “Ocean’s” ekibi gibi bir hava yaratmak istiyorlar, ama bu kadro için o kalitede 100 dakikayı doldurmak zor. Evet, açık açık inandırıcılık ve yetenek sorunu var buradakilerin.

“Düzenbaz”daki (American Hustle) Christian Bale’den ya da “Ocean’s” serisindeki George Clooney’den çok geride performans sergiliyor Smith. Filmografisine, birikimine uzak, pek tanımadığı bir alanda çekingen, korkak ve huzursuz ayrıca. Şu anda Hollywood’da en fazla kazanan isim ama, “Fokus” onun kumaşına uygun değil. Gülüşü, bakışı ve kasları yetmiyor

rol için; sanki deplasmanda gibi. Hollywood’un önemli karakter oyuncularından Adrian Martinez’in görevi ise senaryonun yavaşladığı, sarktığı anlarda esprileriyle, şirinliğiyle ortamı canlandırmak. Başarılı olduğunu söylemek güç, çünkü malzemesi çok banal ve bel altı.

Kadronun en iyisi ise Margot Robbie (“Para Avcısı/The Wolf Of Wall Street”); oyunculuğu ölçülü ve işlevsel. Sharon Stone havası yakışmış kesinlikle... Özetle, cebinizden bilet parası yürütülüyor “Fokus”da ama, ‘iz bırakması zor’ böyle bir film için fazla beklentiye girmeden sinemaya yollanmakta yarar var.

Soygun sahnelerindeki ayrıntılar ve devamlılık başarılı.

Ticari sinemayı iyi bilen yönetmenlerin kokteyli bu kez çok yüzeysel kalmış.

**“OCEAN’S” EKİBİ
GİBİ BİR HAVA
YARATMAK
İSTİYORLAR,
AMA BU
KADRO İÇİN
O KALİTEDE
100 DAKİKAYI
DOLDURMAK ZOR.**

Sadibey.com

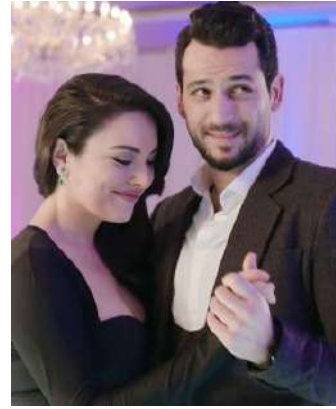
"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

FOKUS

THE GUNMAN

KOCAN KADAR KONUŞ

KURALSIZ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
FOKUS / FOCUS	★★	★★		★★	★★		
THE GUNMAN	★★			★★	★★		
İKİNCİ BİR ŞANS / EN CHANCE TİL				★★★★			
KOCAN KADAR KONUŞ							
KURALSIZ / INSURGENT				★★★★	★★		
PASOLINI					★★	★★★★	
SON MEKTUP	★			★★		★★	★★
ASABIYIM BEN / RELATOS SALVAJES	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
BANA ADINI SOR		★		★	★		
BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ		★★		★★	★★	★★★★	★★
BİRDMAN VEYA (CAHİLİĞİN UMULMAYAN ERDEMİ)	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★
BÜYÜK GÖZLER / BIG EYES	★★	★★★★		★★	★★	★★★★	★★
CHAPPIE / CHAPPIE	★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★	★★
ÇEKMECELER				★★★★	★★		★★★★
ÇEKMEKÖY UNDERGROUND			★★	★★	★★★★		
HAVANA'YA DÖNÜŞ / RETOUR À ITHAQUE				★★★★	★★		
HER ŞEYİN TEORİSİ / THE THEORY OF EVERYTHING	★★★★★	★★★★★		★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
KINGSMAN: GİZLİ SERVİS / KINGSMAN: THE SECRET SERVICE		★★★★★			★★★★		
LAZARUS ETKİSİ / THE LAZARUS EFFECT					★		
MANDA YUVASI	★						
PRENSES KAGUYA MASALI / KAGUYAHIME NO MONOGATARI		★★★★★		★★★★★	★★★★★		★★★★
8 SANİYE		★★★★	★★★★	★★	★★★★		★★
SEVİMLİ EJDERHA KOKONAT / DER KLEINE DRACHE KOKOSNUSS	★★						
SİNDİRELLA / CINDERELLA		★★★★		★★★★	★★★★		
YENİ DÜNYA		★			★		

EROL BÜYÜKBURÇ: NEŞELİ ÂŞIKLARDAN BİRİ...

Orhan Elmas'ın 1964'te çektiği **“Plajda Sevişelim/Neşeli Aşıklar”**, 79 yaşında yitirdiğimiz **Erol Büyükburç**'un beyazperdede görüldüğü ilk film olma özelliği taşıyor. Başrollerini **Ekrem Bora** ve **Ajda Pekkan**'ın paylaştığı film, **otel** olarak kullanılan **köşkte** yaşananları anlatıyor.

FİKRET KIZILOK'UN, CEM KARACA'NIN, BARIŞ MANÇO'NUN ARTIK YAŞAMADIĞINI DÜŞÜNMEK, İNSANIN KENDİNİ KÖTÜ HİSSETMESİNE NEDEN OLUYOR. ÇOCUKLUĞUMUZA, GENÇLİĞİMİZE DAMGA vurmuş, derin izler bırakmış bu büyük sanatçıları özliyoruz. Onların bulunmadığı bir dünyanın, eskisinden çok daha kötü olduğuna inanıyoruz ister istemez. İşte Erol Büyükburç da gitti...

Büyükburç, hatırladığım ilk 'idol'dü, çocukluğumun 'star'ıydı. Sonra ben mi unuttum, o mu ortadan kayboldu emin değilim ama daha sonraları yeniden 'karşılaştığımda', tam anlamıyla 'kitsch'e karşılık oluştuyordu. Şarkılarıyla, filmleriyle çocukluk kahramanım olan insandan, çoğu benzeri gibi çok uzaklaşmışım. O ise eskiden zirvesinde olduğu bir dağdan düşmemeye çalışıyor, tutunmak için gayret sarf ediyor ama her geçen gün daha da aşağıya kayıyordu sanki. Nankörlük ettiğimi epey sonra anladım. 1990'ların ortalarında bir arkadaşım Erol Büyükburç'u Aksaray'da bir düğün salonunda şarkı söylerken gördüğünü söylediğinde önce inanmadım, sonra doğru olduğunu öğrendim. İçimi hüznün kaplamıştı.

Yeşilçam'ın, 1960-70'lerde popüler şarkıcıları mutlaka kamera önüne geçirme huyunun sonucu olarak 23 sinema filminde rol almıştı Büyükburç. “Trendeki Yabancı”, yitirdiğimiz sanatçıları bir filmleriyle anıyor bildiğiniz gibi. Erol Büyükburç'u da başrolde olmasa bile, ilk filmi “Plajda Sevişelim / Neşeli Aşıklar”la anmış olalım.

1964'te Orhan Elmas'ın yönettiği filmin yüzde 95'i İstanbul'da denize yakın bir köşkte geçiyor. Altınköşk, zengin bir işadamı olan, sert ve asabi Muzaffer Bey'e (Ekrem Bora) aittir. Çok meşgul olan Muzaffer Bey, köşküne yalnızca eylül aylarında gelmekte ve bir ay boyunca

istirahat etmektedir. Köşkün uyanık uşağı Adil Efendi (Ali Şen) ve muhasebeci Leon (Hayri Caner) ise, sahibinin 11 ay boyunca uğramadığı köşkü eylül ayına kadar otel olarak kullanmaktadırlar. Muzaffer ve ressam sevgilisi Lale (Ajda Pekkan) aniden geldiklerinde otelde, pardon köşkte, bir öğretmen ile dört kız öğrenci kalmaktadır. Durum anlaşılır, fakat Muzaffer, Lale'nin de ısrarlarıyla duruma göz yumar ve 'otelcilik' oynanmaya başlar. Adil Efendi boynunu büküp, “Evde sekiz kişiye bakıyorum, sizden aldığım maaşla nasıl geçineyim, mecburdum” deyince işin rengi değişmiştir.

Bu arada gazetedeki ilanı gören dört müzisyen de otelde konaklamaya karar vermiştir, mecburen onlar da kabul edilir. Grubun başındaki Suat (Erol Büyükburç) genç kızların ilgi odağı olur, fakat onun gözü Lale'dedir. Derken, zengin bir adam olan Mayer'in (Feridun Çölgeçen) çocuğunu kaçıran mafyözler de müşteriyimş gibi kapağı otele atarlar. Reisleri, Muzaffer Bey'e ikiz kardeş gibi benzermektedir ve hiç kimse bunun farkına varmaz. Bu da bir sürü karışıklığa, yanlış anlamaya, kıskançlığa yol açar.

Filmin 20. dakikasında karşımıza çıkan Erol Büyükburç, rol yapmaktan çok şarkı söylüyor “Plajda Sevişelim / Neşeli Aşıklar”da. “Kapının önünde durdum / Şapkamı yere vurdum / Haydi canım gel bana...” filmin tema şarkısı gibi kullanılmış adeta. “Altın yüzük bilezik...” de halen kulaklarımda yankılanıyor.

Suat, beş yıldır sevgili olmalarına rağmen Muzaffer Bey'in Lale'ye henüz evlilik teklif etmediğini öğrenince genç kadına iyice kur yapmaya başlar. Aralarında, “-Düşünceleriniz ne kadar açık. İnsan ister istemez Muzaffer Bey'in yerinde olmak istiyor / -Döndünüz

dolaştınız gene bu bahse geldiniz Suat / -Napayım, bu hissi bir türlü atamıyorum içimden” gibisinden konuşmalar geçer.

Ellerini arkada kavuşturmuş genç kız ve erkeklerin oldukları yerde zıplayıp ayaklarını hafifçe salladıkları, bu güne dek bir filmde gördüğüm en tuhaf ‘dans hareketleri’ni de içeren bu Orhan Elmas filmine, açık söylemek gerekirse, nostaljik duygulara kapılıp gitmekten başka amacı olmayan sabırlı Yeşilçamseverlerin bile katlanması hayli zor ama yine de saygıda kusur etmemeye çalışalım. İyi tarafından bakmaya çalıştığımızda ise Ali Şen ve Hayri Caner'in sevimli, sempatik oyunculuklarının altını çizebiliriz yalnızca. Bir de dönem sinemasının 'kadın bacağı' sergilemek-sömürmek konusunda epeyce cesur olduğundan dem vurabiliriz.

79 yaşında kaybettik Erol Büyükburç'u... Huzur içinde yatsın.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

HAZAL

İlk uzun metrajlı filmi **“Hazal”**la sağlam bir giriş yapan **Ali Özgentürk**, senaryoya katkı sunan **Onat Kutlar’ın** da yardımıyla ‘tragedya geleneği’ üzerinde yapılanan bir aşk hikayesi anlatır. **Necati Haksun’un “Kutsal Ceza”** adlı romanından uyarladığı yapımda, feodal düzenin çarkları arasında gezinir yönetmen ve neredeyse ‘ilkel’ denebilecek bir anlatımı tercih eder. Bu tercih, hikayenin ‘içgüdüsel’ boyutunu desteklerken, modernizmi işin içine katarak ortaya konan tezat da bugün bile geçerli olan **‘çarpık düzen’**i deşifre etme işlevi görür.

ALI ÖZGENTÜRK’ÜN “İLKELE BİR YANI VARDI, ÖZELLİKLE KADIN-ERKEK İLİŞKİLERİNİ PORNO DÜZEYİNE İNDİRGİYORDU” DEDİĞİ NECATİ HAKSUN’UN “KUTSAL CEZA” ADLI ROMANINI EPEYCE DEFORME EDEN ONAT KUTLAR-ALI ÖZGENTÜRK İMZALI “HAZAL” SENARYOSU, KUTLAR’IN AĞIRLIĞINI KOYDUĞU BELLİ OLAN BİR ‘TRAGEDYA GELENEĞİ’ üzerine inşa eder kendini. Filmin başından itibaren ‘anlatıcı/yorumcu’ olarak gördüğümüz kör hasırcılardan kurulu ‘koro’, bu geleneğin en göze çarpan yansımasıdır filmde. Öte yandan diyaloglar için seçilen kelimeler ve bunların oluşturduğu cümleler, hikayeyi gerçeklik boyutundan uzaklaştırarak ‘efsane’ katına doğru taşır.

Feodal düzenin bütün unsurlarıyla varlığını sürdürdüğü bir Doğu Anadolu köyünde geçer hikaye. Köyün en güzel kızı Hazal (Türkan Şoray), ‘satıldığı’ muhtarın oğlunun ölümü sonrasında, geleneklerin baskısıyla onun küçük kardeşi Ömer’le (Harun Yeşilyurt) evlenmek zorunda kalır. Başlık parasını denkleştiremediği için ‘alamadığı’ Hazal’dan vazgeçmeyen duvarcı Emin (Talat Bulut) ise uygun anı kollayarak sevdiğine kavuşmanın hesaplarını yapar. Dahil olduğu ailenin ona ‘köpek’ muamelesi yapması bir yana, tümüyle ‘sağma’ görünen küçük bir çocukla evlenmiş olma durumu da Hazal’ı iyice köşeye sıkıştırır, çaresizliğe iter.

Onun için tek çıkış yolu, Emin’in gelip onu almasıdır artık,

geleneklerin tam tersi istikamette bir karar olsa da bu... Bu arada, evlendiği Ömer’le kurduğu dostlukla avunur bir süre, küçük çocuğun ‘kirlenmemiş doğası’ndan beslenir, onun araladığı ‘masumiyet kapısı’ndan kafasını uzatıp bakmayı dener. Ama ‘katılık’ hüküm sürmektedir ve onun gibi bir ‘bela’ya geçit yoktur bu düzende...

Ali Özgentürk, “Hazal”da geleneklerin boyunduruğunda ‘hiçleşen’ genç bir kadının trajedisini anlatır bizlere. Dediğimiz gibi, sinematografik özellikleriyle dikkat çeken bir film değildir bu, hatta bu özelliklerini görmezden gelmek daha doğru olur. Hazal’ın babası tarafından satılmasıyla başlayan süreç, trajedinin kapılarını ardına kadar açar hikayede. Herhangi bir söz hakkı olmayan genç kadının bir ‘kukla’ gibi yönetilmesi, ‘sessiz çılgınlık’ a boğulan kahramanı silikleştirip yok eder adeta. ‘Yazgı’ sına boyun eğmek kaçınılmazdır onun için, geleneklerin yarattığı erkekler dünyasında bir ‘hiç’ olmak da...

Ağanın malı, şeyhin kulu olan köylülerse yazgılarını baştan kabullenmiş, ‘doğru’yu ölçüp tartacak ‘bilinç’ düzeyinden uzakta sürdürmektedir yaşamlarını. Köye yolun gelmesiye yeni bir ‘çatışma’ ortamı yaratır yörede. Ağanın yola karşı duruşu, doğal olarak bütün bir köyün duruşuna dönüşür. Modernizmin ayak seslerini duymak

istememezler, kabuklarına çekilip 'ilkel' hayatlarına sarılmaktır arzuları. Ama duvarcı Emin, 'değişim'in kaçınılmazlığının farkındadır ve yola çalışmaya gider. Haliyle hemen dışlanır köyden, evi yakılır...

"Hazel", değişime karşı direnen bir zihniyetin modernizme karşı verdiği savaşı 'masalsı' bir atmosferin de yardımıyla yamacımıza getiren bir filmidir. Ali Özgentürk, hikaye anlatımında gerçeklikten olabildiğince uzak durmaya, filmin ayaklarını yerden kesmeye çalışmasına karşın, gerçek mekanlarda gerçek köylülerle iç içe olduğundan kimi 'belgeselvari' görüntüler yapıma 'çok da uzak değil' havası katar. "Burada yaşananlar, feodalizmin vahşi kurallarının halen var olduğunu da göstermektedir" demeye çalışır belki de Özgentürk.

Filmin temel meselesine dönersek... 'Baskı' altında yeşermeye çalışan 'masum' bir aşka karşı duyulan 'öfke'nin arka bahçesinde gezinir hikaye. Statükoya direnenlerin 'kutsal ceza'yla bertaraf edileceğini işaret eder, toplumun 'ötekileştirme' eğiliminin en zalim yansımalarından birini gözler önüne serer.

Gelişmiş toplumlarda bile 'hak ettiği' değeri göremeyen kadının 'dibe vurmuş' bir gelişmemişlik karşısında tutunmasının olanaksızlığını vurgularken, bir yandan da yaşananların yalnızca bir 'kadın meselesi' olmadığını altını çizer "Hazel". Bugün bile varlığını koruyan töre

cinayetlerinin köklerine iner bir bakıma, bu durumun alçaltıcı olduğu kadar lanetlenesi yüzünü deşifre eder. İnsanoğlunun alnındaki kara lekelerden birine kusar nefretini, çaresizliğin anatomisini çıkarır; 'sudan ucuz hayat' kavramına gerçeklik kazandırır.

Ali Özgentürk'ün 'ilkel' olana yaptığı vurgu, "Hazel"ın 'içgüdüsel' bir filme dönüşmesini de sağlar bir yandan. Karakterlerin bir 'plan'ı yoktur, her biri 'vahşi' içgüdülerinin onlara dayattıklarıyla hareket eder, binyılların ördüğü 'duvar'ın içinde monotonlaşırlar. Yalnızlıkları, yabancı oluşları, iletişimsizlikleri bakidir; kendileri için yaşamayı bir an bile düşünmez, sadece hayatta kalmayı düşünürler.

'Şaşkınlık', filmin tamamında karakterlerin tek belirleyici özelliğidir. 'Korku egemen' toplumların karakteristiği olan şaşkınlık, korkudan bir önceki aşamadır ve onları korkuya hazırlama konusunda uzmandır. Filmin finalinde, köy halkının (ağa ve şeyh dahil) hikaye boyunca yaşadıkları şaşkınlığın korkuya dönüşümünü de yetkin bir çerçeveden yansıtır Özgentürk. Onları 'ateş kusan ejderhalar'la baş başa bırakır, Hazel ile Emin'in cansız bedenlerinin önünde. 'Kutsal ceza' âşıkların canını almıştır ama köylülerin ıskallığa bağlılıkları 'tek dışı kalmış canavar' karşısında yenik düşer, 'yol'un tek olmadığını anlamaları gecikmeyecektir...

6. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ 2014'ÜN EN FENALARI

Festivaller, Altın Küre'ler, Oscar'lar, SİYAD Ödülleri geride kalırken, Altın Kestaneler de nihayet çiçek açtı. Dergimiz Arka Pencere'nin, "Yalnız havyarla yaşanmaz!" anlayışından yola çıkarak yarattığı bu ayrıksı ödül kurumu, şimdi altı yaşında... Sinemamız açısından önceki yılın 'en fena'larının yedi kategoride değerlendirildiği Altın Kestane Ödülleri bir kez daha sahiplerini bulurken, her zaman olduğu gibi, kazananları alkışlamıyor ve 'başarılarının' devamını dilemiyoruz.

AŞAĞIDA OKUYACAĞINIZ SONUÇLAR, SINEMAMIZIN 100. YAŞINA BASTIĞI 2014 YILI BOYUNCA TİCARİ GÖSTERİME GİREN 108 YERLİ YAPIMIN, ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ BÜYÜK JÜRİSİ'Nİ OLUŞTURAN 43 ELEŞTİRMEN VE KÜLTÜR-SANAT gazetecisi tarafından 'ayıklanmasıyla' ortaya çıktı. 'Devam filmleri'nin yoğunlukta olduğu bir yılda doğrusu jürinin işi hayli zordu. İlk yönetmenlik ve ilk sinema filmi oyunculuğu performanslarının değerlendirme dışı tutulduğu da düşünülürse hemen her kategoride adaylar arasında kıyasıya bir rekabet yaşandı. Marka değerini her geçen yıl yükselten,

kurumsal kimliğini sağlamlaştıran ve tadından yenmediği konusunda geniş bir fikir birliği oluşan Altın Kestaneler'i bir kez daha ateşten aldık, kabuklarını soyduk ve işte sahiplerine dağıtıyoruz...

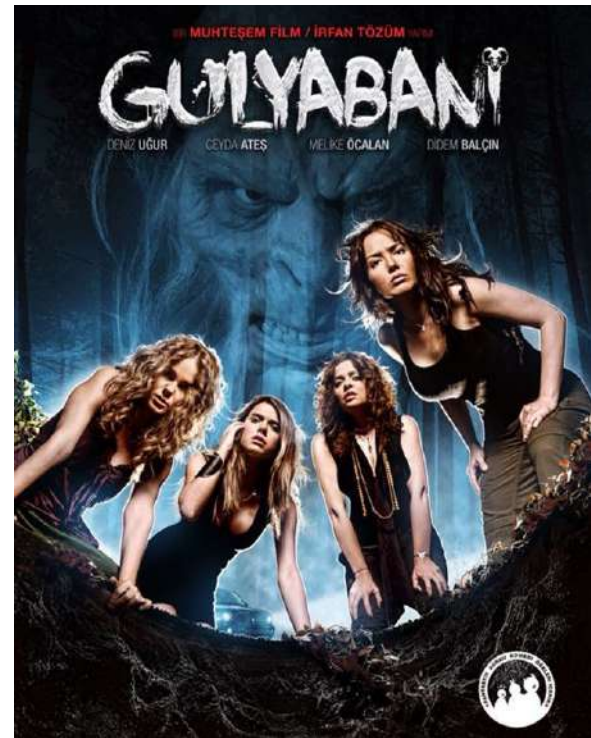
EN FENA FİLM GULYABANI (ORÇUN BENLİ)

2012'de çektiği "Bu Son Olsun"la ilk yönetmenlik çalışmasını gerçekleştirerek, neresinden bakılsa politik-komedi türünde 'enteresan' bir 12 Eylül öyküsü anlatmış olan Orçun Benli, bu kez korku-komedi için kolları sıvadı ama 'enteresan' olmayı bile

başaramadı. Dört güzel kadın, korku filmi senaryosu yazmak için ormandaki bir eve kapanıyorlar, falcı kadının korku hikayelerini dinliyorlar, köylülerle 'musallat' ilişkisi yaşıyorlar... Derken bahçedeki kuyunun kapağı açılıyor, Gulyabani fırlıyor, fakat film bir türlü dikiş tutturamayıp tam manasıyla çuvalhyordu. Diyalogların ve Gulyabani imajının alabildiğine yapay kaçtığı filmde "Süt Kardeşler'den 39 yıl sonra varılan sonuç bu olmamalı, korku-komedi çekeceğim derken 'komik' duruma düşülmemeliydi. Cüneyt Arkın, Perihan Savaş, Mustafa Üstündağ gibi isimleri de barındıran kadroda başrolleri üstlenen

Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın "Gulyabani"sinin geldiği nokta bu olmamalıydı sanki!

"Maymunlar Cehennemi"nin kızılı versiyonu gibi durmuyor mu afiş?

5. ALTIN KEŞTANE ÖDÜLLERİ BÜYÜK JÜRİSİ

Muhsin Akgün, Erkan Aktuğ, Bilgehan Aras, Okan Arpaç, Tunca Arslan, Fırat Ataç, Senay Aydemir, Kemal Ekin Aysel, Janet Barış, Banu Bozdemir, Abbas Bozkurt, Cumhuriyet Canbaz, Ebru Çeliktürk, Hilal Çetinder, Sadi Çilingir, Suzan Demir, Murat Emir Eren, Murat Erşahin, Talip Ertürk, Berke Göl, Burak Göral, Çağdaş Günerbüyük, Müjde Işıl, Kaan Karsan, Evrim Kaya, Gülçin Kaya, Ali Koca, Tuğçe Madayanti, Ceylan Özgün Özçelik, Murat Özer, Olkan Özyurt, Vuslat Saraçoğlu, Ali Deniz Şensöz, Yeşim Tabak, Müge Turan, Erman Ata Uncu, Ali Ulvi Uyanık, Uğur Vardan, Burçin S. Yalçın, Deniz Yavuz, İlhan Yurtsever, Sinan Yusuf, Fırat Yücel.

Eski Türkiye güzeli Azra Akin'ın güzelliği ve fotojenik duruşuna bir sözümüz yok ama içinden bir Uma Thurman'ın çıkması zor görünüyordu şimdi...

Deniz Uğur, Melike Öcalan, Ceyda Ateş, Didem Balçın'ın da 'içerindeki korku'yla değil, oyunculuk sanatıyla yüzleşmiş olmalarını diliyoruz.

"Sabit Kanca 2", "İncir Reçeli 2", "Recep İvedik 4", "Seni Seviyorum Adamım", "D@bbe: Zehr-i Cin" gibi rakiplerinin arasından biraz zorlanarak da olsa sıyrılın "Gulyabani", Hüseyin Rahmi Gürpınar kaynaklı, Türk sinemasının istisnai özgün korku karakterini heba etmesiyle Altın Keşane sahibi oldu, ödül tarihine adını altın harflerle yazdırmayı başardı.

EN FENA YÖNETMEN BİRAY DALKIRAN (SENİ SEVİYORUM ADAMIM + PERİ MASALI)

2014'ün hızlı yönetmenlerindendi Biray Dalkıran... Yeşilçam dönemi rejisörlerini aklı getirircesine üç filmiyle, "Seni Seviyorum Adamım", "Peri Masalı" ve "Meleklerin Mucizesi"yle çıktı seyircinin karşısına. Eleştirmenler kadar, sinemaseverlerden de "Daha kötüsü yapılan kadar, en kötüsü bu" türünden yorumlar alan "Seni Seviyorum Adamım", yönetim, senaryo, kurgu, oyunculuk ve yapımcı açısından gerçek bir fiyaskoya karşılık geliyordu. Kıbrıs'ta inzivaya çekilen yorgun müzik yapımcısının hayatının aşkıyla karşılaşmasını öyküleyen filmin temel iddiası doğrultusunda aşk ve müzik, öylesine 'iç içe geçmiş'ti ki ayırmak mümkün olmadı.

Yönetmenin bir diğer filmi, hüznü, acılı bir romantizm vaat eden, onulmaz hastalık ve aşk öyküsü anlatan "Peri Masalı" da benzer tepkiler aldı. Nicel açıdan üretkenliğine karşın aceleyle yazan ve aceleyle

çeken yönetmen sıfatıyla anılmaya başlanan Dalkıran, rol verdiği genç ve çoğunlukla tanınmamış oyuncularla da ya kurban etmekte, ya da onların kurbanı olmaktaydı.

EN FENA KADIN OYUNCU AZRA AKIN (ÇİLEK)

10 yıl önce "Anlat İstanbul" gibi kalburüstü bir filmde Pamuk Prenses'i canlandırarak sinemaya adım atan Azra Akin, Halil Sezai'nin yapımcılığında, Günhan Emrah Sönmez'in yönetmenliğinde gerçekleştirilen yol-suç-mizah-gerilim serüveni "Çilek"te zarafetinin altında ezilen oyuncululuğuyla dikkat çekti ve bize sorarsanız Tarantino'yla çalışma şansını tümüyle yitirdi. Kasabanın en güzel kızırken İstanbul'a giderek, kendisine aşık delikanlıyla birlikte hayallerinin peşine düşen, fakat belalı bar sahibisiyle ve polislerle başı derde giren genç kız rolü, Akin'ın üstüne hiç mi hiç oturmamıştı. Bu kez olmadı, bu gidişle olması da zor ama dileriz ki manken Azra Akin, beyazperde hayallerini bir gün gerçekleştirme fırsatı bulur.

Azra Akin'ın geride bıraktığı rakipleri arasında en iddialı isimlerin Derya Alabora (Deliha) ve Pelin Batu (Bir Don Juan Öldürmek) olduğunu da belirtmeden geçmeyelim.

EN FENA ERKEK OYUNCU PEKER AÇIKALIN (GÜLCEMAL)

2008'de Tuğçe Kazaz ve Engin Altan Düzyatan'lı "Cin Geçidi" filmiyle yönetmenlik kariyerini başlatan Özgür Selvi'nin ikinci filmi "Gülcemal", Altın Keşane adaylığını kıl payıyla kaçırdı... Ama başrol oyuncusu

Peker Açıkalın, Tolga Çevik (Patron Mutlu Son İstiyor) ve Halil Sezai (İncir Reçeli 2) gibi rakiplerini birkaç oy farkıyla geride bırakarak Altın Keşane'ye uzanmayı bildi. Deneyimli oyuncu, tek başına yaşadığı vahşi doğada gayet mutluken hiç tanımadığı babasından kalan mirası almak için İstanbul'a gitmek zorunda kalan adamın öyküsünde, tartışmasız biçimde kendi kariyerinin de en fena çalışmasını sergiledi. Filme film demeye, Açıkalın'a oyuncu demeye dilimiz varmadı "Gülcemal"de.

ALARM ZİLİ ÖDÜLÜ MURAT ŞEKER (ÇAKALLARLA DANS 3: SIFIR SIKINTI + HAYAT SANA GÜZEL)

Murat Şeker, 2005'te "2 Süper Film Birden"le başladığı yönetmenlik yaşamında genellikle popüler güldürülere imza attı ve çitayı hiç düşürmemesiyle dikkat çekti. "Aşk Tutulması", "Plajda", "Çakallarla Dans" gibi çalışmaları seyirciden geniş ilgi, eleştirmenlerden de genel kabul gördü. Ve fakat 2014'teki "Çakallarla Dans 3: Sıfır Sıkıntı" ve iki aylık ömrü kalmış adamın hikayesini anlatan Şevket Çoruh'lu "Hayat Sana Güzel" adlı filmleri, alarm zili onun için çalmasını kaçınılmaz kıldı. İyi top sürmesiyle tanınan Murat Şeker'den, ceza sahasında kusurlu hareketler! Aman dikkat...

ALTIN ÇİNGIRAK ÖDÜLÜ ENGİN ARDIÇ

Köşesinde, "Nuh: Büyük Tufan" (Noah) filminden söz ederken, yıllardır kadın yönetmen zannettiği Ang Lee'nin "Pi'nin Yaşamı" (Life Of Pi)

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

"2 Süper Film Birden" adlı ilk filmiyle daha akıllı bir komedi yapan Şeker, yönetmenlikte ustalaştıkça filmleri daha da hafifledi sanki...

filmi ile Darren Aronofsky'nin "Pi" sini karıştıran Hıncal Uluç, geçen altı yılda olduğu gibi gene Altın Çingirak'ın en güçlü adayydı fakat son anda sağ kulvardan kopup gelen Engin Ardıç'a kaybetti.

13 Kasım 2014 tarihli yazısında sinemamızın 100. yılını, "Sayın bana Türk sinemasının 'dişe dokunur' filmlerini: Üç Arkadaş (son sekansı çöpe atılmak şartıyla), Kırık Çanaklar, Susuz Yaz... Başka? Başka da sayamazsınız. (Gurbet Kuşları, Visconti'nin Rocco ve Kardeşleri'nin adaptasyonudur ve pek sayılmaz)" diyerek 'kutlayan' Ardıç, hem Türk sinema tarihinden bihaberdi hem de herkesten şişmandı. Ödülü, oy çokluğuyla Uluç'tan kapmayı bildi. Sonuna kadar hak

ettiği Altın Kestane'sini kıvançla takdim ediyoruz Ardıç'a.

JÜRI ÖZEL ÖDÜLÜ "SANSÜRCÜ ZİHNİYET"

2014, sansürün gölgesinin utanç verici biçimde düştüğü bir yıl olarak anımsanacak. Lars Von Trier'in "İtiraf"ına (Nymphomaniac) ticari gösterim izni verilmemesi... Onur Ünlü'nün "İtirazım Var"ının her ne hikmetse 18+ kategorisine sokulması... Gezi'yi anlatan belgesel "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!"'in hukukçu görüşü alınması sonucu Altın Portakal'dan

Engin Ardıç özellikle de zarif türkçesi (!), eski İstanbul beyefendilerini aratmayan üslubu ve terbiyesiyle örnek bir gazetecidir!!

Yönetmen Murat Şeker oyuncularının önünü kapatırken....

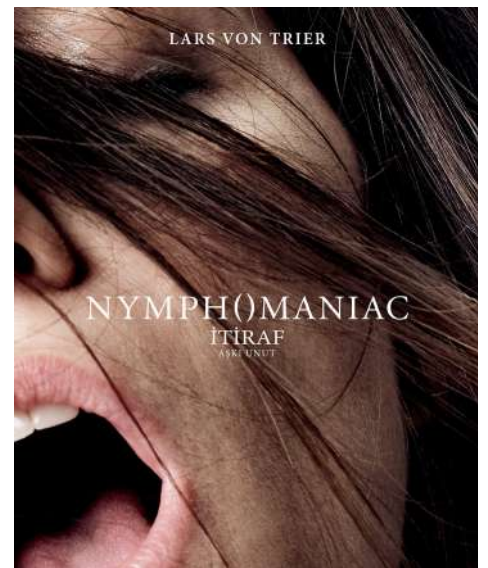

"Çakallarla Dans 3: Sıfır Sıkıntı"

çıkartılması, gelişen tepkiler üzerine geri adım atılması ama işleyişin bir türlü rayına oturulamaması, 51 yıllık festivalin yıllar sonra tekrar sansürle anılır hale gelmesi...

Değil bir daha yaşamak, anımsamak bile istemediğimiz olaylarla kısıtlandı sinema kültürümüz. Kısacası, 2014'te de yakamızı bir türlü sansür belasından kurtaramamış olduğumuzun farkına vardık. Bu nedenle Altın Kestane Ödülleri Büyük Jüri Özel Ödülü, somut bir kişi ya da kuruma değil, oy birliğiyle bir 'zihniyete' gitti. Sansürcü zihniyeti bir kes daha yüksek sesle protesto ediyoruz...

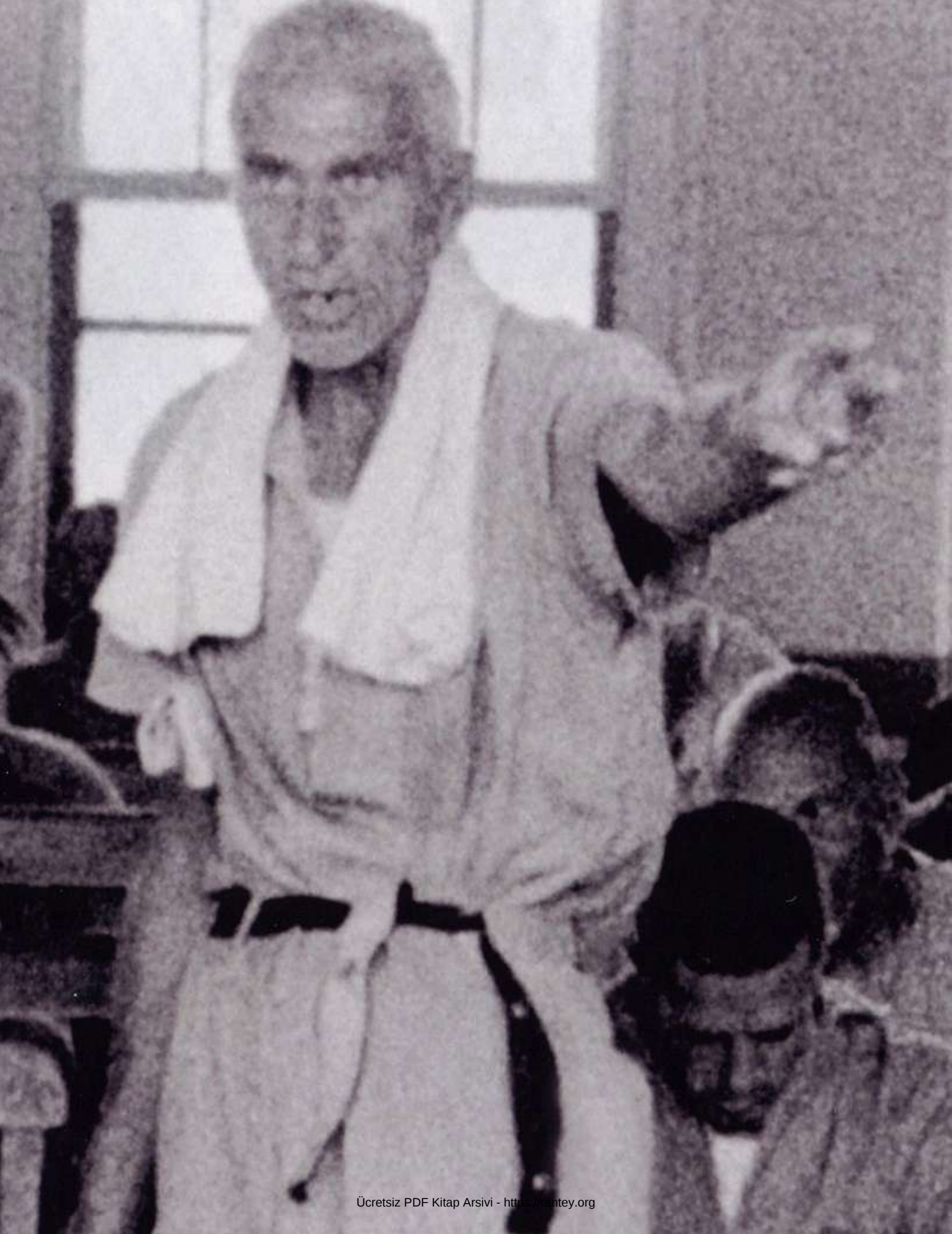
2014 yılı ne sansür yaptı ama... "İtiraf" bunlardan sadece bir tanesi...

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

TITICUT FOLLIES

Frederick Wiseman'ın 1967'de olay yaratan belgeseli **"Titicut Follies"**, Amerika'daki bir **akıl hastanesinin** ritüellerini merkezine alıyor. Wiseman, uzun süre yasaklı kalan belgeselde insanın **acizliğini** 'tersten', 'müdahalesizce' ve 'şok edici' bir **sadelikle** ele alıyor.

FREDERICK WISEMAN, İLK BELGESELİ OLAN "TITICUT FOLLIES"İ BRIDGEWATER, MASSACHUSETTS'DE KAMUYA AİT BİR AKIL HASTANESİNDE ÇEKİYOR. 1967 YILINDA BELGESEL TAMAMLANIR TAMAMLANMAZ NEW YORK FİLM FESTİVALİ'NDE GÖSTERİLİYOR, MESKEN TUTTUĞU KAMU KURULUŞUNUN BÜTÜN ETİK VE İNSANLIK DIŞI ritüellerini ifşa ediyor ve ünü kısa sürede kulaktan kulağa yayılıyor. Bunun üzerine Massachusetts eyaleti, belgeseli hastane sakinlerinin özel hayatını işgal ettiği gerekçesiyle dava ediyor ve mahkemenin verdiği karar neticesinde -Wiseman filmi yaparken gerekli bütün izinleri almış olmasına rağmen- belgesel vizyon görmeden ABD dolaşımından çekiliyor. "Titicut Follies", Amerika'da 'müstehcenlik' ya da 'ulusal güvenlik' gerekçeleri öne sürülmeden yasaklanan tek film. Elbette ki bu sansür vakasının, belgeselin ziyadesiyle rahatsız edici olan görsel ve anlatısal tercihlerinden bambaşka sebepleri var.

"Titicut Follies", mental olarak problemlili, toplumdan büsbütün dışlanarak bir köşeye süpürülmüş insanların arasına daldırıyor kamerasını ve bu hastanenin gündelik sirkülasyonunu meydana getiren iki prototip figürü belirliyor hızlıca: Boyun eğgen zihinsel engelliler ve boyun eğdiren hastane görevlileri. İki figür arasında oldukça net bir efendi-köle ilişkisi çoktandır oluşmuş durumda. Dolayısıyla, herkes kendi rolünü biliyor ve oynuyor. Kendini ifade etme kabiliyetinden büyük oranda yoksun olan köle, bu yoksunluğun ızdırabını yaşamakla meşgul. Efendi ise, devlet ve halk tarafından kendisine verilen görevi sahiplenmiş durumda. Dışarıda olması 'her açıdan' sakıncalı olan bu insanları sindirmek, bunu başarmıyorsa da mahvetmek... Belgeselin ele aldığı minimal diktatörlük, bu sağlıksız ve kanıksanmış bir hiyerarşinin en net temsilini sunuyor.

Wiseman'ın belgeseli, birkaç sahne özelinde, hastanede çalışan bir doktoru (onu bir karar mercii, en yüce bilirkişi, dolayısıyla otoritenin masası olarak görmek de mümkün) bir başkarakter haline getiriyor. Belgeselin bağlamında doktoru Bridgewater diktatörlüğünün valisi olarak yaftalamak mümkün. Onun haletiruhiyesini devletin haletiruhiyesi olarak okumak da... Her gününü Bridgewater'da yüzlerce hastanın arasında geçiren doktor, normal bir akışta kazanmış olması beklenecek bütün erdemleri ötelemiş durumda. İletişim kurmaya çabalayan hastaları dinlemiyor, canı sıkıldığında onları alaya alıyor, fırsatı bulduğunda tehdit ediyor ve Wiseman'ın kamerasına köleleştirdiği iktidarının şovunu yapıyor. Ağzındaki sigarası ve iki yanında duran gardiyanlarıyla beslenemeyen bir hastayı tüple beslenmeye zorladığı sahne, işin köklerine inerek

Bridgewater'ın varoluş sebebini anlamak için yeterli derecede teşvik edici.

Bridgewater'ın bizzat zavallılaştırdığı hastalara uyguladığı işkence, bir tür ritüel, hatta gereklilik haline gelmiş durumda. Normal bir insanın asla görmek istemediği ne kadar kabus varsa, akıl hastalarına köleliklerini pekiştirmek amacıyla uygulanıyor. Kalabalığın içerisinde çıplak soyularak aranıyorlar, apaçık bir şekilde alaya alınarak aşağılanıyorlar, tacizin her türlüşüne maruz kalıyorlar. Daha tuhafı, bütün bunlar Wiseman'ın kamerası kayıttayken ve bir belgesel çektiği çoktan ilan edilmişken cereyan ediyor. Hastane yönetimi, bu ritüelleri dışarıdaki dünyadan saklama gereği dahi duymayacak kadar alışmış ve canavarlaşmış durumda.

Devletin, kamu kuruluşlarının ya da daha geniş bir deyişle toplumun etik ve medeni bir şekilde işlemeyen taraflarını gözler önüne seren onlarca belgeselin çok bilindik kimi özellikleri vardır. Genellikle bir tez üretir; karşıt görüşün antiteziyle birleştirir ve bir senteze varırlar. Basit bir örnekle önemli filmlerini yakın dönemde çıkarmış olan Michael Moore, bu formüle uyan birçok politik hiciv ortaya çıkarmıştır. Birçok dert sahibi belgeselci gibi, kendi hayat görüşünü, alışkanlıklarını, beklentilerini dile getirdiği, hiçbir anında yorumlarından arındırmadığı bir sinema yapmıştır. "Titicut Follies"de Frederick Wiseman'ın buna nazaran daha basit ve direkt olan metodolojisi ise bu sinema anlayışının tam aksi istikametinde seyrediyor. Wiseman'ın kamerası, en az kayda aldığı akıl hastaları kadar 'ifadesiz' ve ketum. Wiseman'ın çekim sürecinde 'içeridekilerden biri' haline geldiği dahi iddia edilebilir. Daha etkileyici olan ise, Wiseman, kendine kurgu masası dışında hiçbir anında söz hakkı vermediği belgeselinde gözlemciliğinin mesaisini karşılaştığı herkese, aynı anda odaklayabiliyor. Bu sayede fazladan bir efor sarf etmeden siyah ile beyazın ayrımının gerçeğin ta kendisi tarafından yapılmasına alan açıyor.

Gözlemci belgeselciliğin zihin bulandırmaktan en uzak, en dürüst ve en çarpıcı örneklerinden olan "Titicut Follies", tartışmayan bir film. Ele aldığı meseleyi bir an bile tartışmaya açmıyor. Bir suçlama yöneltmediği için bir savunma yapılmasına da mahal vermiyor. Wiseman, toplumun 'öteki' anlayışını, insanların merak etmeye dahi çekindiği, sinemada zaman zaman bir korku unsuru olarak da kullanılan ve her daim metalaştırılan bir mekan üzerinden kamuya açıyor. Hem de tek bir cümle dahi kurmadan.

EV KARADIR

İran'ın en önemli şairlerinden **Furuğ Ferruhzad**'ın tek yönetmenlik denemesi **“Ev Karadır”** (Khaneh Siah Ast), bir **cüzzamlılar** evini mesken tutuyor ve birçoğumuzun **göz ucuyla** bile bakmaya dayanamadığı **‘çirkinliği’** tüm çıplaklığıyla koyuyor önümüze.

ORJİNAL ADI Khaneh Siah Ast
(The House Is Black)

YÖNETMEN Furuğ Ferruhzad

YAPIM 1963 İran

SÜRE 20 dk.

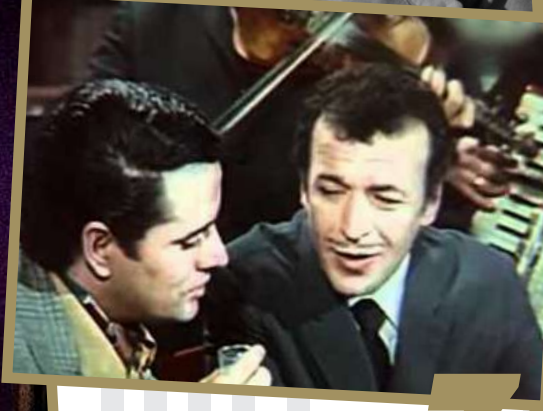
1 967'DE YALNIZCA 32 YAŞINDAYKEN BİR TRAFİK KAZASI SONUCU YAŞAMINI YİTİREN İRAN EDEBİYATININ EN ÖNEMLİ İSİMLERİNDEN KADIN şair Furuğ Ferruhzad'ın ne yazık ki tek yönetmenlik denemesi olan “Ev Karadır” (Khaneh Siah Ast), yalnızca İran sinemasının değil, belgesel ve kısa metrajın da en sarsıcı örneklerinden biri. Bir cüzzamlılar evini mesken tutan film, hele ki günümüzde iyiden iyiye bambaşka algı boyutlarına açılmış olan dış güzellik kavramını masaya yatırırken, birçoğumuzun göz ucuyla bile bakmaya dayanamadığı ‘çirkinliği’ tüm çıplaklığıyla koyuyor önümüze.

Çocuğundan yaşlısına cüzzam hastalarını ‘oldukları gibi’ resmeden Ferruhzad, acıma duygumuza seslenmeye çalışmadığı gibi, gördüklerimizden duyabileceğimiz rahatsızlık ya da ‘iğrenmenin’ de ancak kendi algı kapasitemizle alakalı olabileceğini vurguluyor. Bu insanlara korku, merhamet ve tiksinti arasında bocalayan bir bakış açısıyla yaklaşmanın onları

görmezden gelmekle eş anlamlı olacağını, dahası gözlerimizin önüne bir perde çekmek manasına da geldiğini ifade ediyor Ferruhzad. Cüzzamlıların üstüne kapanan o devasa kapının ardına, kendimizi herhangi bir yargıda bulunma ‘zorunluluğuna’ kaptırmadan bakabilmenin bile yeterli olabileceğini dile getiren “Ev Karadır”, bu yönüyle Tod Browning’in “Freaks”i ile benzer bir hissiyat yaratıyor.

Dünyada çok daha büyük ve mide bulandırıcı çirkinlikler kol gezerken, asıl ‘zavallı’ nitelemesini hak edenin Ferruhzad’ın filmine konu ettiği insanlar olup olmadığı ise ayrı bir tartışma mevzu; hele insanların tepesine bomba yağdıran, inanç ya da özgürlük uğruna kan akıtmayı marifet sayan, politika kisvesi altında yığınların yalnızca en temel özlük haklarına değil, hayallerine de ipotek koyan gerçek ‘hilkat garibeleri’ hayatımızın bir saniyesinden bile eksik değilken.

1 - Leyla Sayar olmasa Erol Büyükburç olur muydu?

Rahmetli Erol Büyükburç'un Türk pop müziğinin ilk starı olduğunu herkes biliyor. Peki ona bu starlığın yolunu bir oyuncunun, Leyla Sayar'ın açtığını biliyor muydunuz? Sayar, Urfa'da bir film çekimi sırasında o dönem askerliğini yapan Büyükburç'u dinler ve "Tezkereni alınca beni bul" der. Büyükburç da bulur ve Sayar onu Reşat Kulüp'e götürüp sahneye çıkmasını sağlar!

2 - Sadri Alışık'la hem oynadı hem çaldı

Erol Büyükburç, müzikle gelen şöhretini sinemayla da pekiştirenlerden. Epey bir filmi var, birçoğu da ticari yapımlar. Galiba en bilineni Sadri Alışık'lı "Turist Ömer Boğa Güreşçisi". Ama Sadri Alışık

ile işbirliği sadece filmlerde kalmaz Erol Büyükburç'un, sahnede de devam eder. Sadri Alışık'ın kurduğu Ritm 68 orkestrası Erol Büyükburç'la da sahne almıştır.

3 - En iyisi "Menekşe Gözler"

Erol Büyükburç'un filmografisinin galiba en iyi filmi, yönetmenliğini Atıf Yılmaz'ın yaptığı, Safa Önal'ın senaryosunu yazdığı, Sadri Alışık ile Fatma Girik'in başrolleri üstlendiği "Menekşe Gözler". Filmin senaryosu, Kemal Tahir'in jüri başkanlığını yaptığı 1. Altın Koza Film Festivali'nde 'en iyi senaryo' ödülü almıştır.

4 - Neredeyse yerli Süpermen olacaktı

Erol Büyükburç ile birkaç yıl önce konuştuğum zaman "Afişi olup da filmi bulunmayan o Süpermen

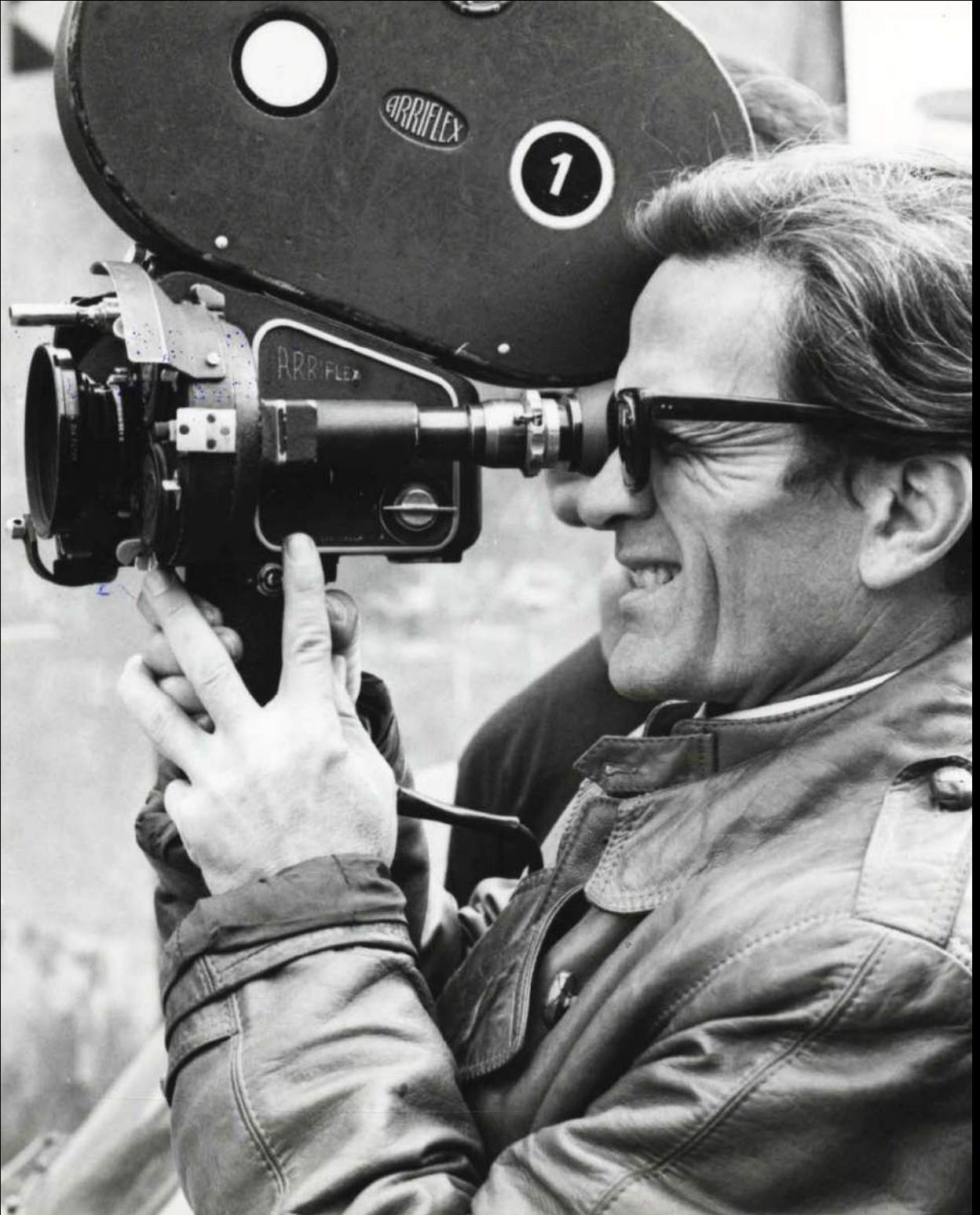
filmine ne oldu?" demiştim. O zaman anlatmıştı, "Filmi çekecektik, olmadı. Afişi yapıldı, hatta birkaç sahnesi çekildi, ama nihayete ermedi proje. İyi bir film olabilirdi, bir kara mizah örneği olacaktı" demişti.

5 - Metin Erksan ile dosttu

Erol Büyükburç'un sinema dünyasından birçok dostu vardır ama en az bilineni yönetmen Metin Erksan'dır. Bu dostluğunu "Metin Erksan'la neden iyi anlaşırdık biliyor musunuz? O da benim gibi yalnızdı. Zaten yaratıcı bütün sanatçılar bu yalnızlığı yaşamıştır" diyerek açıklamıştı.

SAYGIYLA ANIYORUZ...
KENAN ORMANLAR
1937 - 2015

“ İNANÇSIZ OLDUĞUMU BİLİRSENİZ, BENİ BENDEN DAHA İYİ TANIRSINIZ.
İNANÇSIZ OLABİLİRİM, AMA İNANÇ ÖZLEMİ HİSSEDEN BİR İNANÇSIZIM. ”

Pier Paolo Pasolini